

Pén

... politiko kunén.

VESTNIKOV
MESEČNIK
četrtek,
28. septembra,
2000,
66številk

Politiki obljublajo in pozablajo.
Kar obljubimo mi, drži kot pribito: novi Pén bo zunaj 26. oktobra!

pentute

VABIJO K SODELOVANJU!

KAJA IN STRIC DEJAN

*Na mladih svet stoji
(mladi pa na mizi)!*

Če imate v arhivu kakršnokoli zanimivo fotografijo (z veselice, družinskega slavja, dopusta, trgatve, šole, športnih prireditev, službe ali karkoli drugega), nam jo pošljite. Z veseljem jo bomo objavili, kot tokrat **KAJO** in njenega strica **DEJANA!**

Že vem, kako me opazuje. Toj sem mi vrela samo mojhen kosček.
STROČJA VAS

PREREKANJA
Čigav je L. Dražnik?

Še po deveti obletnici vojne za Slovenijo se Prleki ne morejo znebiti neusmiljenih očitkov sosedov z nasprotne strani Mure, češ da je obramba v Prlekiji lahko bila uspešna, kajti vodil jo je Prekmurec, podpolkovnik LJUBO DRAŽNIK. Prej je bil pedagog v Črenšovcih, komandant TO v Lendavi pa tudi sicer živi v Prekmurju. Prleki se na vse kriplje trudijo dokazati, da je njegovo poreklo iz »prave« Slovenije (nekje v notranjosti dežele), to pa spet ne drži v celoti. Po vojni so gospodu Ljubu zaupali vodenje vojašnice v Celju. Od Prlekov se je poslovil pred lotmerskim štabom, kjer je tudi nastala spominska fotografija (L. D. drugi z leve). Ob njem so »gor« še predstavniki prleških vojnih veteranov, mladinske in borčevske organizacije, načelnik upravne enote TOMI NEMEC pa seveda obvezni raztegovalec meha. Po uradni ceremoniji (Pentute nimajo podatka o slavnostnem govorniku) so svojega poveljnika z »bagerlom« še zadnjič popeljali po znameniti obrambnovinski cesti proti Jeruzalemu. Šele tam se je vrli Ljubo omeščal in jim priznal, da je po toliko letih postal kar pravi mali Prlek. Težki kamen zaradi prekmurskega zbadanja pa se je Prlekom odvalil od srca. B.: STRU, F.: VOKO

VEČERJE

LISIČKA PRI GOSTIŠČU TOBIAS

Njam, njam!

Velikokrat se pridušamo, da smo popolnoma izgubili stik z naravo. Ampak slednja se k sreči tu in tam vrne k nam. K lastnici gostinskega lokala v RODMOŽCIH pri Gornji Radgoni KLAVDIJI TOBIAS tako pride vsak večer med pol osmo in osmo nenavadna gostja - lisica. Namen njenega obiska je vsakokrat okusna večerja. Klavdija pa pravi, da je štirinožna prijateljica pri njih prav vsak dan. Tudi zato se pri Tobiasovih vsak večer zbira tudi vedno več drugih (dvonožnih) gostov. TEKAL

Ljubo je naš!

Nej, ka naš!

ČISTO VINO ALI VODA?

NATAKANJA

Toči, toči, samo ne zmoči!

Ti natočin?

V času, ko nam vsi, predvsem pa politiki, na veliko obljublajo vsemogoče (kritičnejši trdijo, da celo lažejo?!), si je lepo natočiti čistega vina. Čeprav se po fotografiji zdi, da sta se tokrat IGANC RAJH (BAKOVCI) in FRIDA LOVENJAK (POLANA) odločila, da bosta poskusila tudi s čisto vodo. Kako je z vodo, vinom, predvsem pa s hrano v njihovih gostilnah, regijska (pa tudi druga) javnost prav dobro ve!

PRIPIS: Avtor opisa vojnoveteranskega dogodka je dodal še tole izjavo

Podpisani Rudi Stegmüller, Spodnji Kamenščak 23,9240 Ljutomer izjavljam, da se osebno odpovedujem honorarjem, kd bi jih prijel za že objavljene in nadaljne objavljene prispevke (teksti, fotografije) v VESTNIKU v letu 2000 v dobro MLADINSKEGA CENTRA PRLEKIJE, Grossmanova 3, 9240 Ljutomer, številka žiro računa : 50100-620-128 05 1173111-14257 pod pogojem, da ko se tako iz tega naslova na omenjenem žiro računu MCP zberejo finančna sredstva v višini letne naročnine VESTNIKA, MCP nemudoma postane reden naročnik VESTNIKA, preostala sredstva pa MCP uporabi kot soprispevek za tekočo delovanje.

Ljutomer, 04.07.2000

Rudi Stegmüller

V vednost :
 • Mladinski center Prlekije, Grossmanova 3, 9240 Ljutomer
 • Uradu za mladino RS, Ljubljana - direktor Stanko Salamun
 • Občina Ljutomer - župan in državni poslanec Jožef Špindler

Moj ati je pravo, ka de mi pomágo!

BOOOOOM!!!

VANEKOVA USODA NEGOTOVA

Kot bomba je v pentatarski redakciji eksplodirala vest, da so se v lovskih krogih na eni od nočnih sej odločili, da odstrelijo priljubljenega satirika, zamurjenca VANEKA. O vzrokih za zdaj še ni uradnih podatkov, čeprav govorijo o tem, da naj bi bila lovska odločitev povezana s predvolilno kampanjo. Katera od političnih grupacij se želi Vaneke znebiti, ugibajte sami!

frbo

SREČKOVA SRECA

GINEKOLOGIJA

Ka si nouri, ka so mi nastlali!

Eden večnih regijskih žogobrcarskih talentov in tonski tehnik na Murskem valu SREČKO VINKOVIČ je do zdaj domoval v BRATONCIH. Pa ga je ljubezen pripeljala v matico soboško (natančneje: Ulico Prekmurske čete). Nedavno je bilo prav tam prizorišče velike »brndže«, saj je Srečkova izbranka LIDIJA KIKEC povila hčerkico DONO. Pentute prisrčno čestitajo in javno sprašujejo, kako dolgo je trajalo čiščenje priložnostno ozaljšane hiše in okolice (glej fotografijo). EKEC

FESTIVALI

Lulčki so kot metuljčki.

Šifrer komaj premagal Šiftarja

Ondan so na sončnem Goričkem pripravili festival Pokaži, kaj znaš 2000 (v glasbenem smislu). Kazali so 104 posamezniki in 24 ekip (moških, ženskih in mešanih). Pevce je spremljala vokalno-instrumentalna skupina Divdži grbanji iz bližnjega Porabja, tekmovanje pa je trajalo od zore do mraka (ki je poleti kasneje kot pozimi). Po mučnem usklajevanju 7-članske žirije (v njej so bili enakopravno zastopani moški, ženske, gospodinje in gradbeni inženirji) so se odločili, da je najboljši ANDREJ ŠIFRER z Gorenjskega. Osvojil je 24 od 25 možnih točk. Nekateri so razsodbi sicer nasprotovali, ker gre za profesionalnega glasbenika, ampak žirija ni želela poslušati glasu ljudstva. Je pa zato dobil toliko večji in bolj prisrčen aplavz drugovrščeni (in najboljši iz Regije) strukovski gostinec VIKTOR ŠIFTAR. Bera njegovih točk: 23,5. Na fotografiji (levo) se jima je pridružil Šifrerjev back vokal, sicer župan Stražišča pri Kranju.

PREPOVEDI

KAKANJE JE ZDRAVO ...

... ampak prepovedano! Zaradi navala turistov in drugih obiskovalcev je naravno okolje čedalje bolj ogroženo. To je tudi vzrok, da bodo nekatere »športe« (kot potrjuje posnetek) ukinili. In to kar z dekretom, ki je ob idiličnem BUKOVNIŠKEM JEZERU. FRBO

Kotel že pregret!

TIŠINSKEGA župana ALOJZA FLEGARJA so Pentute zalotile pri kuhi. Kaj vse se kuha te dni, ko se politiki borijo za naklonjenost volivcev, si lahko samo mislite. Recepta za okusen predvolilni golaž nam g. Flegar ni hotel izdati, tako da ne vemo, koliko glasov bodo dobili njegovi. Dejal je le, da bo 15. oktobra naša radovednost potešena. Pa še res je!

GeGra

VOLITVE 2000

Lonček kuhaj (a ne prekuhaj)!

KOMpenTAR

S skoraj vsemi pomurskimi poslanci smo v teh dolgih letih, kar so oni v državnem zboru, jaz pa v novinarstvu, navezali, lahko bi rekel, prijateljske odnose. Vsi iz tega mandata so bili v teh letih tudi tarče mojih novinarskih puščic. In moram priznati, da mi tega nikoli niso pokazali, čeprav so bili morda kdaj prizadeti zaradi katere od zbadljivih oznak, ki sem jim jih namenil. Kateri od njih me je že kdaj poklical in skušal pojasniti katero od svojih akcij, za katero sem v komentarjih menil, da jo je opravil slabo, mevžasto, pre malo pokončno. Da pa bi kateri kahal mulo, pretirano zameril, se skušal maščevati, ne morem reči. Naj torej poenostavim: dama in gospodje so očitno doumeli, da je njihovo delo javno, izpostavljeno in

DEJA VU

potemtakem mora nanje včasih poleteti tudi kakšna ostrejša.

Ampak! Pravijo, da je besedica ampak kraljica komentiranja. Najprej torej prijazno razložiš, kako je vse lepo in dobro, nato pa z ampak vse povedano sesuješ. Tako torej. Vsi moji prijatelji poslanci državnega zbora so mi pogosto pripovedovali, kako grenak je poslanski kruh, da pravzaprav niti ni tako dobro plačan, kot se jim očita, in da vseh pritiskov, ki so jih deležni od zgoraj in spodaj, ni lahko prenašati. Kljub temu pa so spet vsi v vrsti in pričakujejo, da bodo poslanski pekel trpeli še naslednja štiri leta. Veliko več poslancev, kot smo jih imeli Pomurci doslej, po izkušnjah sodeč, ne bomo imeli niti v prihodnje. Torej na neznansko velike spremembe ne moremo računati, in ker imajo dosedanji poslanci vendarle prednost, nam v teh krajih ostaja bore malo možnosti. V bitki, ki jo bijejo v teh dneh, so dileme pravzaprav vezane zgolj na to, ali je v katerem od primerov kdo sposoben premagati dosedanjega poslanca. Pri madžarski narodnosti torej: ali bo Jožef Kocon spodrinil Marijo Požonec? V Lendavi bo spopad potekal zlasti med dvema Varošancema Cirilom Puckom (LDS) in Jožetom Kocetom (SLS), turniškim županom, ter polanskim županom Štefanom Pršo (SDS). V Ljutomeru je vprašanje, ali je trojček Gošnjak (SDS), Šumak (ZLSD), Tučić (SLS) sposoben premagati župana in poslanca Špindlerja (LDS). V Radgoni se bo Feri Horvat (ZLSD) spoprijel predvsem z Jožefom Kocuvanom (NSi), Slavkom Mihaličem (SLS), Danico Sepešy (LDS) in Milanom Nekrepom (Desus). V Murski Soboti se Andreju Gerenčerju (LDS) zoperstavljajo zlasti Ivan Obal (SLS), Janko Bezjak (SDS), Ivan Mesarič (NSi) in Nadja Milošević (ZLSD). Na Goričko se ponovno podaja kandidirat Ćeza Džuban, »ljute« nasprotnike pa bo imel zlasti v Ernestu Novaku (ZLSD), Janku Halbu (SLS), Dragu Šiftarju (SDS) in Jožetu Magdiču (NSi).

Je kdo od vas v vsej ponudbi opazil kaj novega?

Hiša v
Markovcih
45a

Uresničile so se življenjske sanje

»Ko sva z možem leta 1996 prišla na obisk v Slovenijo, sva občudovala tukajšnje kraje. Slovenija je država, kjer so ljudje prijazni in kjer je polno gozdov, ki jih Mehika nima. Po dveh mesecih dopusta sva načrtovala, kako bova še prišla, morebiti za leto ali dve, nato pa se nama je utrnula misel, da bi bilo na koncu vseeno lepo živeti tukaj, na Goričkem, kjer je domačija mojega moža. Z odločitvijo nisva odlašala, v Mehiki, kjer sva živela, sva uredila vse, kar je bilo treba urediti, sedla na letalo in se preselila na prekmurske griče. Tako so se uresničile moje življenjske sanje, da bi nekoč živela v svoji hiški sredi zelene pokrajine,« nam je razložila Ofelia Trplan, ki se je pred letom in tremi meseci z možem Štefanom preselila na njegovo domačijo v Markovcih na Goričkem.

Za vožnjo 42 ur

»Mehika je zelo drugačna, razlike so velike,« nam je med našim obiskom pri Trplanovih, v hiši, na kateri piše Markovci 45a, razložil Ofeliin mož Štefan, ki se je odpravil v tujino že pred 36 leti. Najprej je delal na zahodu Evrope, nato ga je pot zanesla v Združene države Amerike in Mehiko. Država na drugi strani ocena, ki jo je leta 1521 dokončno osvojil španski osvajalec Cortez, se je v preteklih stoletjih zelo spremenila. Pri tem nam Ofelia pove, da se je prebivalstvo v mestih, kot sta na primer Ciudad de Mexico ali Guadalajara, kjer je tudi sama rojena, zelo

Kaliforniji, saj mehiški zakoni zahtevajo veliko več potrdil in dokumentacije, po katero bi moral Štefan domov v rojstni kraj.

Okno v svet je internet

Odkar sta se zakonca Trplan vrnila iz Mehike, največ časa namenjata obnovi hiše. Nekaj prostorov je že dokončanih, nekaj jih še čaka na zidarje in elektrikarje. Imata majhno kmetijo, okno v svet pa jima je internet. S pomočjo elektronske pošte si dopisujeta z družino v Mehiki, novice z drugega konca sveta jima prinaša tudi satelitska televizija. »Telenovele in druge mehiške nadaljevanke pa so

»Telenovele in druge mehiške nadaljevanke pa so pri vas prav tako popularne kot v naši državi,« se je nasmehnila Ofelia.

povečalo. Danes živi v Mehiki okoli 85 milijonov prebivalcev. »Gneča je velika, na ulicah je veliko hrupa, zaradi avtomobilov in tovarn pa veliko smoga in umaznija,« je še dodala naša gostiteljica. Morebiti sta tudi zato v Sloveniji izkoristila vsako priložnost, da si ogledata deželo na sončni strani Alp.

Bila sta na Primorskem, na Bledu, Ptuj, Postojni, Ljubljani in v drugih slovenskih krajih. »In verjemite, vožnja z avtobusom po Sloveniji, ki ni velika država, traja manj kot v Mehiki, kjer smo nekoč potrebovali za vožnjo od enega do drugega mesta 42 ur,« smo slišali pri Trplanovih.

Kalifornijska poroka

Ofelia in Štefan sta stanovala v Mehiki, toda življenje ob meji s Kalifornijo (ZDA) jima je omogočalo, da sta delala v bližnjem San Diegu, do katerega je bilo iz mesta Rosarito Baja kot od Markovec do Hodoša. Tudi poročila sta se v

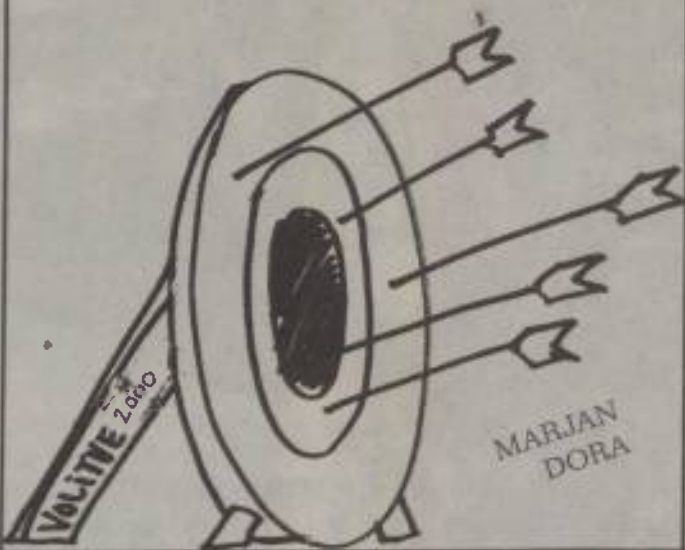
Štefan se je odpravil v tujino že pred 36 leti. Najprej je delal na zahodu Evrope, nato ga je pot zanesla v Združene države Amerike in Mehiko.

pri vas prav tako popularne kot v naši državi,« se nasmehne Ofelia. Potem nadaljuje: »Meni so v pomoč predvsem zato, da se učim slovenščine. Poslušam, kaj govorijo igralci v špansčini, in hkrati prebiram slovenske podnapise.

Ko ugotovim, da se je v podnapisih pojavila beseda, ki je še ne poznam, hitro vzamem svinčnik in si jo zapišem. Čeprav Ofelia že zelo dobro govori slovensko, nam je zaupala, da ji delajo nekaj težav razlike med knjižnim jezikom in prekmurskim narečjem, ter dodala, da so besede s preglasi, kot sta na primer ö in ü, zanjo še vedno težko izgovorljive.

O mehiški hrani

V hiši v Markovcih živi tudi Štefanova mama, ki je z njima preživela pet let v Mehiki. Štefan jo je povabil k sebi po očetovi smrti. Takrat je spoznala veliko Ofeliino družino, ki živi v Guadalajari, ki je tri tisoč kilometrov oddaljena od mesta Rosarito

Kako sta si na Goričkem podala roki Slovenija in Mehika

Ofelia Trplan se je pred letom in tremi meseci z možem Štefanom preselila na njegovo domačijo v Markovcih na Goričkem, fotografija pa je nastala med njunim življenjem na drugi strani oceana.

Baja. Takrat so obiskali tudi Ofeliino sestro, ki je redovnica in živi v samostanu. »Toda mamu je premagalo domotožje in vrnila se je domov, toda zdaj sva prišla tudi midva in tako smo skupaj,« je povedal Štefan.

Z življenjem na Goričkem sta zadovoljna, Mehike ne pogrešata preveč. Na vprašanje o mehiških restavracijah v Sloveniji pa je Štefan povedal, da jedi sploh niso takšne, kakršne bi dobili na mizo v Mehiki, saj so bolj prilagojene evropskemu okusu, ki zahteva milejše začimbe. Ofelia doma ne kuha samo mehiške hrane, temveč mednarodno. »Danes smo jedli zajca in bil je zelo okusen,« je Štefan pohvalil svoje kosilo.

Pomembno je, da se imava rada

Naša sogovornika čaka še veliko dela, toda hiša v Markovcih bo nekoč zagotovo dokončno obnovljena. »Predvsem je pomembno, da se imava rada,« sta v en glas zatrdila Štefan in Ofelia.

Spomini na Mehiko so ostali v podobi albumov, ki sta nam jih pokazala, in v srcih. Morebiti se bo v prihodnosti našla tudi priložnost, da bo prišel na obisk v Markovce kdo od Ofeliinih sorodnikov, morebiti bosta potovala na obisk čez ocean tudi Ofelia in Štefan, vsekakor pa je

V hiši v Markovcih živi tudi Štefanova mama, ki je preživela pet let v Mehiki. Takrat je spoznala Ofeliino družino, nastala pa je tudi tale skupna fotografija.

pomembno, da se na Goričkem počutita dobro in da jima prinaša življenje sredi prekmurskih bregov veliko življenjske radosti.

Dejan Fujs

Mursko-morsko valovanje

Osvojili smo morje! Ekipa »gusarske« ladje s kapitanke Elizabeto Hanžekovič, ki se je udobno namestila, za vse drugo so poskrbele kolegice. In z mišicami obloženi vojščaki, na fotografiji jih predstavljata Franc Weindorfer (levo) in Avgust Šadl.

Kondicijski trening na makarski rivieri

250 Pomurcev, vsi so bili v dobri formi, je preživelo z Radiom Murski val in turistično agencijo Relax sončni septembrski teden na prekrasnih plažah makarske riviere in na ogledih bližnjih znamenitosti (Mostar, Medjugorje, Brač, Makarska), za počitek pa je bilo prijetno zatočišče mestice Gradac. Bila je dobra družba in dovolj priložnosti za zabavo pa tudi odlični kondicijski trening za vse napore do naslednjih skupnih počitnic.

Kondicijski trening sta dozirala murskovalovka Simona Špindler in relaxovec Darko Kegl. Postavljala sta težko dosegljive cilje, ampak od sedmih zjutraj do polnoči od sobote do petka nihče ni omagal. S Simono in Darkom je bilo vse tako enostavno in zabavno. Dokončni sklep iz vseh petih avtobusov je, da sta že določena za vodji odprave septembra 2001 v Dubrovnik.

Po plavanju v solzno čistem morju, ki je imelo pravo temperaturo, in praženju pri okrog 30 stopinjah Celzija se je prileglo tudi malo rekreacije. Cvetka Melin je bila animatorka, za pokušino pa sta ji bila zakonca Marta in Franc Vajda iz Mihovec pri Ormožu.

Za Danico Smolkovič in Štefana Ternarja je navijala Mariborčanka Julijana Krabonja. Odlično sta se odrezala, preobilje kalorij pa sta pokurila še isti večer na plesišču.

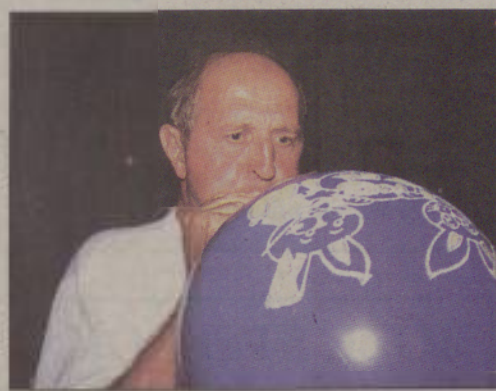

Večja skupina je kondicijski trening na rivieri vzela zelo resno. Začeli so navsezgodaj zjutraj s telovadbo pod vodstvom Janeza Šedivyja iz Gornje Radgone.

Po nekaj dneh so najbolj vztrajni možje publiki že lahko pokazali svoje lepo oblikovane noge in se potegovali za izbor najlepših. V enem od treh izhodov so v slovesnih toaletah od leve proti desni Branko, Franc, Božo, Tone, Andrej, Janez in Jože. Največ glasov pa je družba namenila Milanu Špilaku. Zmagovalnih nog namenoma ne objavljamo, ker bi bil naval različnih menedžerjev prevelik, ženi Mileni pa je gotovo bolj pri srcu, da jo njen Milan tako lepo objame.

Franc Bakan iz Tropovec: Jaz pa imam najboljša pljuča! Taki kondicijski trening jih je še okrepil in zmaga je bila moja.

Rumene majice Murskega vala in Relaxa so razsvetljevale letošnje druženje. Na enem od večerov so bile obvezna garderoba in bilo je, kot da bi sijalo sonce, čeprav je bila na nebu le polna luna. Če boste to jesen te majice srečali kje na pomurskih ulicah, vedite, da jih nosijo veseli ljudje z dobro kondicijo. Foto: Flavio Dotto

Velika TRIPENKETA

Šest prebivalcev s te in one strani Mure je odgovorilo na naslednja vprašanja:

1. Kateri jesenski dar narave imate najraje? Utemeljite!
2. Na vašem zemljišču so odkrili velike zaloge nafte. Kaj boste storili?
3. V obdobju pred olimpijskimi igrami je veliko atletov z goloto promoviralo svojo državo. Bi se tudi vi slekli za Slovenijo?

NINA PIRHER, najboljša pomurska maturantka, iz Lukavec

1. Jeseni je narava posebej radodarna. Potem ko nam je nagajala s tedni pasje vročine, se dobrohotno odloči za milost do nas vseh in razdeli svoje darove: sladko grozdje in mošt, iz njega pa še jabolka, hruške, slive itd. A da – jaz imam najraje kostanj.
2. Glede na to, da bi me črno brbotajoče dvorišče verjetno blazno presenetilo, bi sedla pred vrata in prvič v življenju prižgala kakšno kubansko cigareto. Če bi me potem še kaj ostalo, bi postala neverjetno bogata.
3. Moja golota bi bila svarilo in ne promocija.

BRANKO KURBUS, direktor v radgonskem ARCONTU, iz Gornje Radgone

1. Kot pravi Štajerec in Radgončan bom izbral vinsko trto. Tudi sam sem majhen vinar, z vsemi znanji in nasveti podkovan. Veseli me, da smo tudi pri nas začeli dvigovati kulturo pitja vina. Zlata radgonska pena je aperitiv pred kosilom, s katerim lahko navdušimo še tako izbirčnega gurmana.
2. Postal bi pravi naftni šejk. V Radgoni bi se cedila med in mleko. Prelepo pokrajino bi skušali obdržati nespremenjeno. Naftovode bi speljali na levi breg Mure, da bi lahko imeli manj razviti dovolj dela in nekaj zaslužili. Radgonski grad bi naš rojak Hercog izposojal za sestanke OPECA.
3. Če bi imel veliko manj kilogramov in tudi nekaj manj let ter postavo kot Jure Košir ali Borut Pahor, potem ne bi preveč razmišljal in bi se za svojo državo tudi slekel. Ker pa tega nimam, s svojo goloto obremenjujem le goste v savnah ali obiskovalce FKK-bazena v Banovcih.

MINKA HOZJAN, medicinska sestra v lendavskem domu starejših občanov, doma v Žižkih:

1. Jesen je že sama po sebi kot botra. Njeni darovi me vsako leto razveselijo, pa naj bo pridelek z vrta ali vinograda. Moja naj... jesenska poslastica je grozdje, produkte le-tega pa prepuščam tistim, ki ga lažje nosijo. Me pa vsaka jesen spravi v slabo voljo, ker nam kar naprej ožema denarnice zaradi šole in skorajšnjega začetka kurilne sezone.
2. Slovenci bi pozeleneli od zavisti! Ker je nafta neizčrpen vir, bi jo po prekmurski radodarnosti natočila v rezervoarje sosedov, sorodnikov in prijateljev. Tako bi verjetno tudi moj največji sovražnik želel postati prijatelj. Vendar so vse to le sanje.

Na našem vrtu je že nekaj časa »pumpa«, iz katere teče le čisto navadna voda. Več »pumpaš« - več vode!

3. Škoda, da za ta odgovor ni mogoč zvočni zapis. Takrat bi se slišal moj glasni smeh, za katerega prijatelji pravijo, da je podoben tresenju orehov. To pa bi bilo tudi vse o mojem žrtvovanju za Slovenijo. Za mojega Slovenca DA, za Slovenijo nikakor!

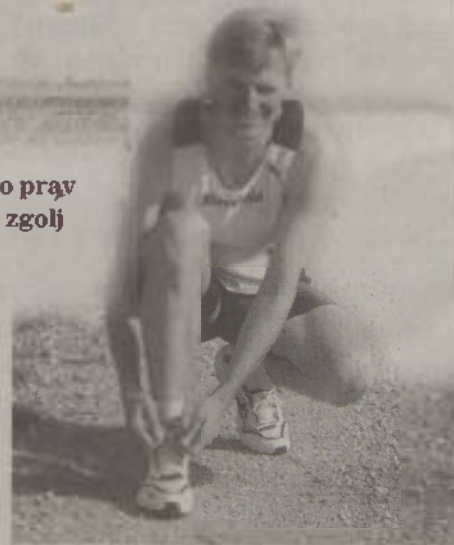
JOŽE ŠTEFKO, kmetovalec z Ivanec

1. Zagotovo krompir in zelje. Sicer pa poznate tisti rek: Bole nouri, bole debele krumčje kopa! Kaj pa bo letos, ko je bila suša? Zelje ima debele glave, zato bodo nekaterim pokale. Glave namreč. Aspirin pri tem ne bo kaj prida pomagal!
2. Najprej bi si kupil »vankeš«, da me ne bo bolela ta zadnja, ko me vrže na njo! Potem si bom kupil draga očala, skozi katera bom pogledal realni svet, saj te za velike denarce pač ne lažejo. Šel bom v Panonijo po kotel za žganjekuho in bom začel doma nafto prežigati in »ven žgati«. To bom počel tako dolgo, do bodo imeli vsi traktorji polne rezervoarje. Samo kotel naj ne pregori ...

3. Prihodnje leto ne bodo olimpijske igre, pa jo bomo še kako promovirali! Samo da bo potem že prepozno. Časovne razlike v glavah bodo namreč ostale prevelike. Zakaj se pa ne bi slekel? Saj se vsak dan, pa bi se še enkrat vmes. Bojim se le, da moja golota k uspehu Slovenije, kakršnega koli že pričakujete, ne bi kaj prida prispevala.

GEZA GRABAR, atlet, Tešanovci

1. Darov je lahko veliko, tudi jesenskih, samo prav si jih moramo razlagati. Če jih omejimo zgolj na darove narave, jih je manj, a še vedno dovolj, da si človek lahko izbere sebi najljubšega. Sam bi težko izbral le enega. Denimo orehi, ki jih v sončnem jesenskem popoldnevu nabereš ter seveda poješ v prijetni družbi, za povrh pa jim potem dodaš sladki (grozdni) jagodi.
2. Ker smo v zadnjem času priča številnim kapitalskim povezovanjem, beri prevzemom (sovražnim ali »prijateljskim« - to potem, ko si izgubil »jaz« v lastni hiši, sploh ni več pomembno), bi se gotovo tudi sam odločil za tako dejanje. Kapitalsko bi se namreč povezal z naftno družbo, ki bi imela apetite, črpati nafto na mojem zemljišču. Pri tem bi seveda storil vse, da bi postal pri izbrani družbi večinski lastnik. Za kmete in avtoprevoznike bi bila izhodiščna cena surove nafte za polovico nižja kot za druge porabnike.
3. Čeprav je bilo slačenje športnikov, predvsem športnic, tudi v času pred olimpijskimi igrami zelo popularno in tudi donosno, mislim, da se za to ne bi odločil. Če pa bi se že, verjemite, da tega ne bi storil za Slovenijo, temveč zgolj za svojo dušo. Načinov, kako promovirati svojo ljubo Slovenijo, ki svojim državljanom vedno bolj zateguje pas, je namreč (še vedno) veliko. Po drugi strani pa je treba priznati, da te golota še najmanj stane in se pri poziranju še najmanj utrušiš ...

BERNARDA M. CIGAN, vodja avtocentra Peugeot, Murska Sobota:

1. Grozdje - Martinova gos
2. Velik naftovod speljem k sosedu. Šifra: Preloži skrb na drugega (predi brigo na drugoga).
3. Še mati narava se bo slekla, zakaj se ne bi še jaz?

2000

Milenijsko leto me preseneča.

Kljub vsem predhodnim zelo poudarjenim in preroškim napovedim presega samo sebe (vsaj kar se mene tiče, a najbrž še marsikoga).

Na tri debele ničle smo čisto po človeško vehementno obesili zveneče pridevke, ki naj bi skozi zapisane in podčrtane besede zapolnile praznino sicer čisto običajnega leta, verjetno pa še bolj praznino avtorjev.

Dočakali smo leto kulture, leto turizma, leto kulturne dediščine, leto Evrope, olimpijsko leto ... da, celo sveto leto, »šekakšno« letu in - bogmipomagaj - volilno leto!

A od vseh odmevnih ... mi je še najbolj pri srcu iztekajoče se leto.

Žal (ali na veselje) temu zadnjemu, a najbolj veličastnemu opisu nismo posvetili nobene vrstice, nobenega praznovanja, nobene afeere, nobenega praznika, še kolumne ne!

Osebo pa me osrečuje, saj se z iztekanjem izteka »iztekanina«, ki se po kozmični danosti in časovnih aksiomih mora izteči. Občutek je prekrasen, čeprav vedno znova - recikliran!

Jesen je. Glasno je potrkala na vrata in se oblekla v veličastna oblačila stoterih barv. Oznanja svoj čas in napoveduje vsemu živemu bogato bero, nato pa mir, tišino in smrt.

Tako mi je pred leti v šolskem spisu o jeseni zapisal osmošolec. Hvala!

Rad se spominjam tega zapisa, kajti tako polno odmeva tudi pred prihodom letošnje jeseni.

Ta pa je tu, če nam je prav ali ne.

Po dolgi poletni suši, ki je žgala vseprek in ob kateri so presahnili marsikateri (in marsičigav) dober namen, zdrava misel in še kaj, smo preživeli uvodno obdobje nove državne vlade in se sprijaznili z neverjetnim dejstvom, da privilegij ali pravica VLADATI nista dana le enim in edinim v družbi.

Vinogradniki so tačas skrbno negovali svoje vinograde po gričih zelene Prlekije. Gnojili so. Režali in vezali so trtne poganjke, šeropili proti boleznim in škodljivcem. S pričakovano nm so zrli v drobne cvetove in skoraj nevidno rast drobnih grozdnih jagod.

Pasji dnevi so se raztegnili v dva vroča meseca. Petični so odleteli še bolj na jug, oni drugi so sanjali o znosnem bivanju v domači senci. Tudi dogajanja v našem parlamentu so bila pregreta, učinki nepredvidljivi. Glasovi so se krepili, ljudstvo je prisluhnilo.

Vinogradi so zeleneli. Obilje grozđa je napovedovalo letnik, ki se bo pomnil. Ko je prve grozdnje jagode presijalo sonce, so zaropotali klopčci. Ljudje so prisluhnilili njihovi pesmi.

Konec avgusta je bil to leto običajen. Po dopustniških streznitvah in splošnemu kolapsu brez možnosti rešitve pred nakupovalnim neuspehom šoloobveznih (ne)potrebščin so se glave ohladile. Ugibanja in napovedi o volilnih kandidatih državnozbornskih volitev so dobila prve jasne zapise in imena. Slovenske politične stranke so hitele za načrti, programi in - rakroji.

Prvo grozdnje je že zdavnaj dozorelo in otroci so se ga nazobali. Staro vino je bilo odveč, sode so kletarji pripravljali za nov pridelek. Vinogradi so med zorenjem zlatih jagod čakali prve »brače«.

Polovica septembra je za nami. Narava je poskrbela za dež, najhujše je mimo. Ocenev škode zaradi suše bo mnogim še dolgo pogovorna iztočnica. Dnevna politika je vidno odstranjevala odvečnost. Odrasli so se je nazobali, a zreli in pripravljani so čakali na obljube izbranih.

Stiskalnice delajo noč in dan. Stiskajo zrelo grozdnje in presladek sok se nateka v posode. Prepodne so medene pijače, v nekaj dneh bo opojna pijača očivila, mošt bo vrel do kristalnega sijaja mladega vina.

Mesec predvolilne kampanje se je začel. Kandidati stiskajo drug drugega noč in dan. Pritiskajo na volilno bazo. Presladke besede obljublajo medeno prihodnost. Časopisi se polnijo, volivci pa tudi. Ljudje so oživel, vse vre. Jutrnanja megla še zastira kristalno jasnost dneva.

Končno oktober!

To je pravi jesenski mesec, obarvani dnevi postajajo krajši in krajši. Letošnja rana trgatav je vplivala na rano vretje, mošt je že vinske barve, točno se ve, katero vino bo vredno visoke ocene. Kozarci so polni, zlati sad ljubljene trte poganja krti po telesu.

»Na zdravje, Srečko, 16. oktobra praznuješ rojstni dan! Dileme ni, leto dni jih šteješ več.«

Oktobra se bo iztekel najdaljši letošnji mesec, a že ob polovici bo vsem jasno, kdo bo potegnil krajši ali daljši konec. Natančno se bo vedelo, kdo bo po mnenju volivcev vreden visoke ocene. Kozarci bodo zvenketali. Glasovi volivcev bodo v želji po sadovih obljud izvoljene spreminjali v privilegirane, pogнали jim bodo kri po telesu.

»Na zdravje, Ljudstvo, vsak dan praznuješ delovni dan! Dileme ni, le vedno več jih šteješ!«

Pa bo leto naokrog, še milenjsko!

Po potrebi bomo naslednje spet ovili v kak olepševalni besedni dekor. In srečno tudi z njim!

»Hm! A da ste nekaj podobnega že brali? Verjetno ste res, pa - volili ste tudi že kdaj!«

Srečko Pavličič, Pristava pri Ljutomeru

Od pornografije do prostitucije

Počitnice in dopusti so se končali. Jesen nas je vrnila z izletov in potovanj. Po nekaterih evropskih statistikah so postali Slovenci - glede na število prebivalcev - med najbolj potujočimi narodi, radovednimi turisti. Potujejo čez morja, do Tasmanije in Indije (Evald Flisar), se skušajo s kolesom spustiti s Himalaje in preplavali so Donavo od izvira do izliva. So tudi Slovenci, ki so ostali v minulem vročem poletu kar doma ali skočili v eno od evropskih prestolnic na razstavo, koncert, na obisk k prijateljem ali sorodnikom ali samo na kratek vznemirljiv nakup, da ne rečemo shopping ... Kdo ve, ali so med potovanji pomislili, kje so pravzaprav bili ... Ko sem bil po sedmih letih znova v Karlovih Varyh, kjer je bil filmski festival in na katerem smo simbolično - in dokaj skromno - predstavili Pornofilm, sem se začudil. Po ulicah znanega zdravilišča so ljudje v glavnem govorili rusko. V gostilni Pri Švejku so se mi po odhodu zahvalili s »spasiba« (hvala), v trgovinah, kjer so imeli razprodajo, so to objavili v češkem in ruskem jeziku. Po letu 1900, ko so ruski vojaki odšli tudi iz takratne Češko-slovaške, so se, kot kaže, tokrat namesto vojakov vrnilo ruski mafijci.

Da jim doma ne bi »likvidirali« najdražjih, so v Karlovih Varyh pokupili razkošne secesijske zgradbe, odprli lokale in hotele ter družine preselili na Češko. Vide! sem jih, te prestrašene ruske vojake, kako so pred desetimi leti odhajali: na blatnih vojaških tovornjakih so odvažali nakupljeno blago splošne porabe, z dolgih drogov na repih kamionov pa so viseli češki kristalni lestenči in pozvanjali žalostno koračnico.

Deset let kasneje so te lustre pripeljali nazaj in jih obesili v kupljenih karlovarskih vilah in obnovljenih hotelih.

Ko sem tako glasno razmišljal v družbi simpatičnega režiserja Ivana Passerja, ki je

prišel na kratek obisk iz Los Angelesa, se nisem mogel načuditi. Rekel mi je: Človek božji, pa to je najboljša neposneta filmska komedija! Ruska mafija kraljuje v Karlovih Varyh: ne kradejo avtomobilov, ne ubijajo, ker živijo od tisoč drugih, spretnejših, koristiljubnejših načinov, pri čemer ne dovolijo nobeni drugi nacionalni mafiji, da bi se usidrala v letovišču.

Rusi varujejo v Karlovih Varyh člane svoje družine. Daleč od ponorelega ruskega sveta. In to v središču Evrope, v stranijski dolini slovanske blaginje ...

Drugače je v Pragi: v češki prestolnici deluje več organiziranih mafijskih kanalov. Na ulici je bilo že nekaj krvavih hrvaško-srbsko-albanskih obračunov. Znani zagrebški kostumografski so pred očmi in hišnim pragom ubili soproga: še danes ni pojasnjeno, zakaj! V Pragi morate paziti, kje boste parkirali svoj avtomobil, posebno, če je boljše znamke. Avtomobile kradejo celo iz hotelskih garaž, kajti med sabo so povezani receptorji, tatovi, preprodajalci in policija.

Nič boljše ni v Bratislavi. Ko se je začela vojna na prostorih nekdanje Jugoslavije, je slovaška prestolnica prevzela vlogo enega glavnih tranzitnih središč na heroinski poti iz Afganistana v Amsterdam.

Eno glavnih vlog pri tem postu ima albanski lobi. Albanci so kot »mirni priseljenci« odprli po mestu številne zlatarne, po končanem delu pa opravljajo stvari, za katere se zanimajo tudi šte-

vilne tajne službe za preprečevanje trgovine z mamili.

Ah, Budimpešta, v kateri imajo (ali so imeli) celo nekateri Prekmurci svoje spomenike (Bagari), je spreminila svojo podobo, predvsem nočno. Eden od zaljubljenecv v paprikaš in čardaš je tudi moskovski boter Semjon Mogilevič, ki je imel z diskretno pomočjo hrvaškega ministrstva za notranje zadeve kar dva hrvaška potna lista. Spreten organizator mednarodnega kriminala, ki si je razdelil madžarsko področje s kitajskimi kriminalnimi skupinami. Obe skupini veselo sodelujeta s Srbi, ki prihajajo z mamili na Madžarsko čez mejni prehod Roszke.

Madžarska pa je postala tudi tranzitni raj za emigrante, prebežnike, ki se kot koblice selijo iz siromaštva v obljubljene dežele in to plačajo v denarju in naturalijah različnim vodnikom in zvodnikom, med katerimi so tudi slovenski državljani.

Tudi Varšava se je obogatila z nočnim življenjem, prostitucijo in dekleti, ki delujejo predvsem na cesti Varšava-Katovice ... Poljaki so leta 1998 registrirali na teh cestah 2500 »podržajk« (izraz je vnesel v slovensko književnost Prežihov Voranc), od tega je bilo 1500 Bolgark. Sicer pa je na Poljskem registriranih 13.000 prostitutk, med njimi so tudi Ukrajinke, Romunke ter dekleta iz Azije, Jugoslavije in Albanije. Prostitutke iz Bolgarije so često muslimanke, pogosto nepismene. Ne znajo napisati niti svojega imena in priimka. Tudi ne vedo, kje so. Naučili so jih, da rečejo: »Imam 18 let.« V glavnem so

brez dokumentov, denarja, lačne ... Njihova ponudba je znana. Suče se od 40 do 50 zlotov, s kondomom 30, v vzhodni Poljski je cena nižja: 20 zlotov (to je približno 2000 tolarjev). Prostitucija na Poljskem je prepovedana: zvodniki, na poljskem jim rečejo »alfonsi«, si lahko prislužijo zaporno kazen do treh let, seveda če jih ujamejo. Posebna mednarodna organizacija La Strada, ki se bori proti prostituciji in predvsem seksualnemu izkoriščanju, zbira po vsej Evropi podatke o »trgovini z ženskami«. Tako so na primer v Italiji sprejeli zakon, da lahko moškemu, ki ga najdejo s prostitutko v avtomobilu, zaplenijo vozilo. Vendar so se rimski makroji znašli: klientom ponujajo moška kolesa.

Tako se potrebneži pripelejo s kolesi v predmestje Rima, naložijo prostitutko in jo odpeljejo v bližnji borov

gozd. Novinarji Il Messaggera so obiskali takšen gozd in videli več deset koles, privezanih za stebala dreves na vohu v ta naravni raj prostitucije ... Pred dnevi je neki mladenič naredil samomor, ker so mu zaplenili avtomobil, toda akcija italijanskih moralnežev se nadaljuje.

In medtem ko se rimska policija ukvarja s prostitucijo, tamkajšnji mafijci prirejajo svoja srečanja, summite v Pragi, Sarajevu in Budvi. Ko so na sarajevski ulicah likvidirali Ismeta Bajramovića Čela, je prišlo na dan, da se je zameril Bahirju, izetbego-viceveru sinu, ki naj bi bil »gospodar nad življenjem in smrtjo« v sarajevskem podzemlju.

Tudi v Zagrebu je preprodajna mreža z mamili več kot živahna. Skupino okrog dilera a la Bagarić so utišali, zadnje številne aretacije nekaterih vidnejših častnikov hrvaške vojske pa kažejo, da želi nova hrvaška vlada dokončno razkriti zločine v Gospiću (nad srbskim in hrvaškim prebivalstvom: Orešković je osumljen za smrt 50 Srbov) in v Ahmićih (nad Bosanci), obenem pa ugotoviti, kdo je likvidiral Milana Lovara, pričo iz Haaga, in kaj je 27 letnim in bolnim (sladkorna) generalom Ivanom Andabakom, ki so ga prepeljali v zagrebško bolnišnico. Njega dolžijo za tihotapstvo 665,5 kg kokaina.

Vse: prostitucijo, trgovino z mamili in ljudmi pa imamo tudi pri nas. In to je prava moralna, politična in gospodarska pornografija.

Branko Šomen

Ena od ubitih žrtev, ki je preveč vedela o zločinah na Hrvaškem (Milan Levár, živ, in njegov grob v Gospiću).

V avtomobil vzameš prostitutko in ostaneš kar brez njega.

Preostanek
braneške
graščine si
delita
družini
Blagovič in
Škrjanec

Radovedneži oblegajo »braneške naslednike«

Gospa Lenčka Blagovič je ena od sedanjih lastnikov Braneka. Foto: F. Š.

Od nekdanje mogočne braneške graščine je ostala dokaj velika enonadstropna hiša. Na nekdanjo mogočnost spominjajo starinsko oblikovane in s kamnom obložene dvoriščne okenne odprtine, razsežne obokane kleti, razstavljeni deli nekdanjega mogočnega kamnitega portala, ki naj bi nekoč nosil vrata, vodeča na grajsko dvorišče. In nekoliko višje stoji dokaj ohranjen »marof«. Danes si delita preostanek braneške graščine družini Blagovič in Škrjanec. Poslopje in okolje je primerno vzdrževano.

Vznožje Kamenščaka je sprva privabilo Slovane, ki so si tukaj naredili gradišče. Od tukaj se je daleč videlo po Murskem polju in Ščavniški

dolini in tukajšnji prebivalci so se lahko

pravočasno pripravili na obrambo pred bližajočim se sovražnikom. Pozneje je bil tukaj zgrajen obrambni stolp, grad pa se prvič omenja konec 13. stoletja, ko je bil last nekega Bertolda. V

po Murskem polju leta 1703. Takrat so se utaborili pri Braneku in opustošili tudi Branoslavce. Leta 1848 so iz maščevalnosti napadli graščino osvobojeni grajski podložniki.

Gospa Lenčka Blagovič, ena od sedanjih last-

Nekoč slovansko gradišče, pozneje pomembna postojanka za obrambo pred Turki in še kom

15. stoletju so zabeleženi kot grajski lastniki gospodje Pernečki (Branečki).

Po virih Krajevnege leksikona Dravske banovine iz leta 1937 je podelil vojvoda Albreht V. leta 1431 Ortolfu Branečkemu grad v zastavo ter mu potrdil desetino v vaseh: Branoslavci, Vogričevci, in Radomerje.

Rod branečkih gospodov je izumrl leta 1532. Konec 16. ali v začetku 17. stoletja je grad prevzela rodbina Mailgräber. Namesto dotedanjega obrambnega stolpa je dala zgraditi mogočen grad, ki je nato večkrat prehajal iz rok v roke.

Leta 1870 je silno deževje razrušilo večji del gradu. Leta 1926 je poslopje delno pogorelo. Graščino so potem kupile prekmurske družine Berden, Joha in Mikolič. Ti so pogoreli del gradu skupno s kapelo popolnoma porušili. Ohranjenno poslopje so znižali za eno nadstropje. Ob tem početju so uničili vse stare freske in druge umetnine.

Na Braneku je bil od leta 1719 tudi sedež deželske sodnije. Pred tem letom je pripadal radgonski deželni sodnji. Grad je bil pomemben kot obrambna postojanka v dobi turških napadov in navalov podivjanih krucev. Ti so plenili

nikov Braneka, nam je pokazala mogočne, z opeko zidane obokane kleti. V eni od njih se od stropa spušča ozka niša. Po njej naj bi nekoč spuščali v klet neposlušne tlačane, kaznjence ... In po njenem mnenju so kleti še v nižjih etažah in pod dvoriščem. Ko na dvorišče pripelje tovarnjak, je čutiti neobičajen votel odmev. Sicer pa je povsod najti opeko, ki jo izorjejo tudi na bližnji njivi.

Pred kakimi tremi desetletji so bila nekatera spodnja okna še zavarovana z lepo oblikovanimi, izbočenimi železnimi križi. Danes jih ni več in deli nekdanjega mogočnega vratnega kamnitega portala so zdaj zloženi ob vrtni mizi. Sicer pa sedanji lastniki z ljubeznijo vzdržujejo poslopje in okolje.

In prav je, da imajo sedanji lastniki Braneka poslušnega stražarja. To je velik pes, volčjak. Večkrat se namreč znajdejo tukaj »vprašljivi« ljubitelj starožitnosti oziroma novodobni radovedneži.

Življenje na Braneku je danes prijetno. Poslopje obdajata drevje in splojnost. Spomin na burno zgodovino se je skoraj izgubil. Še sreča, da je o njem veliko zapisanega v knjigah.

FRANČEK
ŠTEFANEK

Razkrita tretja skrivnost

13. maja 1917. leta se je v vasi Fatima na Portugalskem Marija prikazala otrokom: devetletnemu Francku in sedemletni Janciti Marto (brat in sestra) ter njuni deset let stari sestrični Luciji de Jesus Dos Santos. Ti trije otroci so se imeli radi in so bili velikokrat skupaj. Vsi so bili preprosti in pobožni. Ure in ure so preživljali na paši s svojimi ovčicami, kjer so našli tudi čas za otroško igro.

Pojavila se je lepa Gospa

13. maja je bila nedelja pred vnebohodom. Po maši so pasli ovce v Irijski globeli (Cova del Iria), približno 500 metrov široki kotlini, manj kot tri kilometre oddaljeni od Fatime. Ko je odzvonilo poldne, so pojedli hrano, ki so si jo prinesli s seboj, in po krajevnem običaju odmolili rožni venec, nato so se šli igrati. Nenedoma se je zablistalo. Potem pa še nekajkrat. Ko so se obrnili, so zagledali pred seboj nad nizkim hrastiščem skrivnostno; čudovito lepo Gospo. Prestrašili so se in hoteli zbežati, toda Gospa jih je z materinsko kretnjo in mehkim osvajajočim glasom (Ne bojte se! Nič hudega vam nočem!) zadržala. Bila je stara od 15 do 18 let, njena obleka je bila snežno bela, vrat ji je krasil zlat trak; bel, z zlatom obrobljen plašč ji je pokrival glavo in segal do tal. V rokah, sklenjenih k molitvi, je držala venec z belimi - bisernimi - jagodami in temno srebrnim križcem. Z milega, nežnega obraza sta ji sijala ljubezen, a tudi žalost, kot da bi trpela veliko notranjo bolečino.

Lucija se je opogumila in jo vprašala, od kod prihaja.

»Iz nebes sem,« je odgovorila Gospa.

»Kaj bi radi?«

»Prišla bom, da vas posvarim, semkaj ob isti uri vsakega trinajstega v mesecu šestkrat zaporedoma, tja do oktobra. Takrat vam povem, kdo sem in kaj želim od vas.«

Gospa jim je naročila, naj še naprej pobožno molijo rožni venec, nato pa jih vprašala:

»Ali se hočete darovati Bogu s tem, da mu boste radi prenašali žrtve in radi sprejemali vse trpljenje, ki vam ga bo poslal, in sicer v spravo za številne grehe, s katerimi ljudje žalijo Božje veličanstvo? Ali hočete

trpeti za spreobrnjenje grešnikov in v zadoščenje za kletve in vse druge žalitve, ki jih prizadevajo mojemu brezmadežnemu Srcu?«

»Da, hočemo,« je odgovorila Lucija.

Otrokom razkrila skrivnosti

V drugo se je prikazala Marija 13. junija, potem spet 13. julija, 19. avgusta, 13. septembra in nazadnje spet 13. oktobra 1917. leta. Med svojim prikazovanjem je Marija izražala svoje želje oziroma sporočila, katerih jedro je: spreobrnjenje, spremenitev, poplavljanje življenja. Otrokom je razkrila tudi tri skrivnosti.

13. oktobra 1922. leta je bila uradno imenovana cerkvena komisija, ki je proučevala fatimske dogodke, oktobra 1930. leta pa je leirijski škof objavil stotisočeri množici romarjev:

»Glede na dolgo preudarjanje ... ko sem ponižno klical na pomoč Svetega duha, v zaupanju v varstvo blažene Device, v soglasju s svojimi svetovalci - spoznam za dobro naslednje: 1. Izjavljam, da so videnja pastirčkov v Irijski globeli, župnija Fatima, od 13. maja do 13. oktobra 1917, verodostojna; 2. Češčenje naše fatimske Gospe uradno dovoljujem.«

Pa otroci - vidci? Fran-

ognjenem morju smo videli hudobce in pogubljene duše v človeških podobah, vse ožgane ali prozorno za reče, kako jih plameni dvigajo kakor iskre ali dim ob požaru, da jih potem spet požirajo in goltajo kot ogorke, ki padajo nazaj v ogenj. Zdelo se je, kot da nimajo ne teže ne ravnovesja. To se je godilo med njihovim strašnim rjoenjem ter kriki bolečine in obupa. Hudobci so se razločevali od duš po svojih grdih in ostudnih oblikah strašnih, nam neznanih zveri ...«

Druga skrivnost - Rusija

»Videli ste pekel, kjer končajo duše ubogih grešnikov. Da bi jih obvarovali pogubljenja, hoče Gospod uvesti po svetu pobožnost do mojega brezmadežnega Srca ... Vojna gre h koncu. A če ljudje ne prenehajo žaliti Gospoda, se bo kmalu (pod papežem Pijem XI.) začela druga, še hujša vojna. Ko boste videli neko noč neznano svetlobo, vedite, da je to veliko znamenje, ki vam ga daje Bog, da je blizu kazen za toliko zločinov sveta: vojska, lakota, preganjanje Cerkve in papeža. Da to preprečim, bom prišla pozvat, naj posvetijo Rusijo mojemu brezmadežnemu Srcu, in na prejemanje zadostilnega obhajila prve sobote v mesecu. Če bodo

Ob letošnji razglasitvi vidcev Francka in Jancite za blažena (13. maj) se je papež prvič srečal z vidkinjo Lucijo, ki je zdaj stara 93 let in živi v samostanu.

cku je Marija napovedala zgodnjo smrt in 4. aprila 1919. leta je umrl. 20. februarja 1920. leta je umrla tudi sestra Jancita. Tako je ostala le Lucija in z njo tudi Marijine skrivnosti. Prvi dve je Lucija, ki je postala redovnica in še živi, razkrila 31. avgusta 1941. leta na ukaz leirijskega škofa in »zgolj iz pokorščine in z Božjim dovoljenjem«.

Prva skrivnost je pogled v pekel

»Marija je razprostrla roke, iz katerih so se lili žarki silne luči. Ti žarki so prodirali v zemljo in nam odpirali pogled v veliko morje ognja pod zemljo. V

poslušali moje želje, se bo Rusija spreobrnila (ateizem!), bo mir ...«

Razkrita tudi tretja skrivnost

Le kaj vsebuje tretja skrivnost? Prihod apokaliptičnih jezdecev, ki veljajo v Razodetu za simbol strahot pred koncem sveta: kuga, vojska, lakota, smrt ..., to naj bi se zgodilo (po napovedovanju nekaterih prerokov) ob koncu leta 1999 oziroma v začetku novega tisočletja.

Skrivnost, ki pa jo je Lucija zapisala šele 31. avgusta 1941. leta, je bila skrivnost vse do začetka letošnjega leta, torej 83 let (1917-2000)!

O braneških lobanjah in kači

Po mojem obisku Braneka v začetku septembra leta 1967 sem med drugimi zapisal:

»... Ena od poslednjih braneških »grofic« Klarica Joha mi je povedala nekaj zanimivosti, ki jih je doživela, ko je prišla sem.

Prejšnja lastnica gradu ji je povedala, da je ena izmed kleti (nekoč je bila tukaj temnica), najbolj primerna za shranjevanje solate preko zime. Ko so zrahljali zemljo, da bi vanjo delno zakopali solato, so našli na lobanje. Izkopali so jih pet. Grofica je Klarici pokazala v eni od kleti kačo, kateri je vsakodnevno nosila hrano. Kača je čemela v manjšem zaboju ...

Na dvorišču je zelo globok grajski vodnjak. Voda v njem je zelo mrzla in nikoli je ne zmanjka. Pred leti pa je po nesreči padel vanj 15-letni deček in utonil. Blizu je tudi stari oreh. Pod njim pogosto prirejajo veselice. Prostor za godce napravilo kar med vejami košatega drevesa ...«

Marijino prikazovanje v Fatimi na Portugalskem

Kip fatimske Marije je lani romal tudi po naših krajih. Posnetek je iz Turnišča, kjer so ga po vasi ponesli gasilci. V tamkajšnjem Marijinem svetišču je bila velika slovesnost. – Foto: Š. L. S.

19. aprila 2000 je papež Janez Pavel II. pisal redovni sestri Luciji, ki živi v samostanu v Coimbri, pismo, v katerem je izrazil veselje, da jo bo mogel videti na težko pričakovani dan Frankove in Jancitine razglasitve za blažena. To se je zgodilo 13. maja. Sporočil ji je, da jo bo v njegovem imenu obiskal škof iz Leirije, da bi ji zastavil nekaj vprašanj glede razlage tretje skrivnosti ...

je pustil na njem ne le duševne, ampak tudi telesne posledice. Ob Lurdu je Fatima najbolj znano Marijino romarsko središče, kamor večkrat poromajo tudi pomurski verniki. Lani pa je kip fatimske Matere božje potoval po svetu in videli smo ga tudi v Požurju. Še posebno veličastna slovesnost je bila v Turnišču, kjer imajo sicer Marijino svetišče.

Ob »razkritju« so nekateri razočarani

»Po dveh delih, ki sem ju že predstavila, razkrivam še tretjo. Na levi strani naše Gospe, malo bolj zgoraj, smo videli angela, ki je v levi roki držal ognjen meč; od njega so se usipale iskre in so izhajali plameni. Toda ugasnili so ob dotiku s sijajem, ki ga je naša Gospa izžarevala iz svoje desne roke: angela, ki je z desno roko kazal na zemljo in klical z močnim glasom: Pokora, pokora, pokora! In v nekakšni ogromni luči, ki je Bog, smo videli nekaj, kar je bilo videti, kakor če sebe vidimo v ogledalu: v belo oblečenega škofa, in imeli smo občutek, da je sveti oče. Videli smo razne druge škofove, duhovnike, redovnike in redovnice, ki so se vzpenjali na strmo goro. Na vrhu je stal velik križ. Preden je prišel tja, je šel sveti oče skozi veliko mesto ... Ko je došel na goro, je pokleknil ob vznožju križa. Tedaj ga je ubila skupina vojakov, ki so streljali nanj s strelnim orožjem ...«

Usodo je mogoče spremeniti

Razlagalci tretje skrivnosti so si enotni, da je to atentat na papeža Janeza Pavla II., ki se je zgodil 13. maja 1981. leta (natanko 83 let po Marijinem prikazovanju v Fatimi!), ko je v Rimu streljal nanj Turek, za katerega pa se še ne ve natanko, ali je to počel iz lastnih nizkotnih pobud ali je bil čigavo »orodje«. Papeža sicer ni ubil, atentat pa

Kardinal Joseph Ratzinger, prefekt Kongregacije za nauk vere, je zapisal:

»V križevem potu tega stoletja igra papežev lik posebno vlogo. V njegovem napornem vzpenjanju na goro smemo brez dvoma videti več papežev, ki so, začeni s Pijem X. vse do sedanjega papeža, prenašali trpljenje tega stoletja in si prizadevali hoditi kot prvi po poti, ki pelje h križu. Na poti mučenec je v videnju umorjen tudi papež. Ali ni moral sv. oče, ki si je dal po atentatu 13. maja 1981. leta predložiti besedilo tretje fatimske skrivnosti, v tem prepoznati svoje lastne usode. Bil je zelo blizu na meji smrti in je sam svojo rešitev razložil z besedami: ...bila je neka materinska roka; tista, ki je vodila pot izstrelka krogla in je papežu, ki je bil v agoniji, dovolila, da se je ustavil na pragu smrti. To, da je tukaj neka materinska roka vendarle drugače speljala smrtno kroglo, samo še enkrat pokaže, da ne obstaja nikakršna nespremenljiva usoda; da sta vera in molitev moči, ki moreta vplivati v zgodovini, in da je molitev močnejša od izstrelkov, vera mogočnejša od divizij ...«

Delaj in moli!

ŠTEFAN L. SOBOČAN

Dediči beltinske grofice Marie Iphigenie Anastasie Franzusce Zichy zahtevajo z denacionalizacijskimi zahtevki grofičino premoženje, kakih tisoč hektarjev prekmurske zemlje, beltinski grad itd.

Potem ko je država Slovenija sprejela zakon o denacionalizaciji, so se stvari glede bližnje preteklosti obrnile za več stopinj. Gre namreč za t. i. grofovščino, ki je svojčas živela v slovenskih gradovih, med njimi tudi v prekmurskih (Beltinci, Grad, Rakičan, Lendava, Tišina, Murska Sobota). Dejstvo je, da so grofje še pred začetkom druge svetovne vojne živeli v gradovih predvsem mirno življenje. A prišli so novi časi! Po drugi svetovni vojni so se stvari spet zasukale in gradovi, zemlja, gozdovi itd. so prišli z agrarno reformo pod oblast nekdanje komunistične partije. Z reformo jim je bilo praktično vse odvzeto. Danes, ko se je državni zakon o denacionalizaciji začel izvajati v praksi, se z zahtevki (prek odvetnikov) oglašajo tudi nekdanji nasledniki in dediči grofov.

Eden takih je tudi primer beltinske grofice Marie Iphigenie Anastasie Franzusce Zichy. Gre za grofico, ki se je rodila v Budimpešti, med drugim živela na Madžarskem, v Avstriji in nekaj časa tudi v Beltincih. Umrla je leta 1977 v Avstriji, pokopana pa je v družinski grobnici Zichyjevih v beltinski cerkvi.

Danes, po toliko letih, si namreč dediči prizadevajo, da bi z verodostojnimi dokazi slovenski državi (Upravni enoti Murska Sobota) dokazali, da je bila grofica in veleposestnica Zichyi Slovenka, in zna se zgoditi, da bodo morali pri UE Murska Sobota sprožiti postopek vračanja in dediči bi dobili veliko vrnjene zemlje, gospodarske objekte in med drugim tudi beltinski grad.

Ugotovitve kažejo, da nikoli ni imela jugoslo-

Kdo bo potegnil krajši konec v beltinskem denacionalizacijskem postopku?

Kakšno usodo čaka beltinski grad?

Čeprav je beltinska občina na gradu uredila ostrešje, jo v prihodnje čaka še veliko dela, predvsem pri notranjih sanacijskih delih. Vprašanje pa je, kaj se bo zgodilo z gradom, če bo grad vrnjen dedičem iz Avstrije.

vanskega, kaj šele slovenskega državljanstva. V mrliškem listu med drugim v nemškem jeziku piše, da je umrla 28. julija leta 1977 ob drugi uri zaradi starostne slabosti v avstrijskem Reichnitzu.

Kot že rečeno, pokopana je v beltinski cerkvi sv. Ladislava, ob svojih starših grofu in grofici Avgustu in Hedviki ter dveh mlajših sestrah Teodori in Anastaziji. Sicer pa je bila grofica Marija Zichy v Beltincih do svojega odhoda v Avstrijo zelo priljubljena in spoštovana, saj je bila zadnja iz grofovske družine in je živela v sedanjem beltinskem gradu, bila je prava ljudska grofica.

Imela je štiri nečake, Augusta, Franza, Benedikta in Georga, ki so zdaj njeni edini dediči. Oglasili so se tudi otroci po pokojnem Georgu, in sicer Maria, Paul, Margareta in Fedora, iz drugega kolena rodbine Zichy.

Torej njeni najbližji hočejo vrnitev leta 1945 podržavljenega premoženja. Gre za kakih tisoč hektarjev zemlje v k. o. Beltinci, Gančani, Ivanci, Dokležovje, Izakovci in Melinci ter seveda znan beltinski grad. Zahtevke za vrnitev podržavljenega grofovskega premoženja je bil sprožen že leta 1993, in sicer v navedeni obliki odškodnine. Vse je namreč odvisno

Pri beltinskem denacionalizacijskem zapletu je težko napovedati, kdo bo »zmagal« ali država Slovenija, sedanji lastniki ali dediči iz Avstrije. Gre za zapleten in dolgotrajen postopek, saj denimo o grofici govorijo le zgodovinski podatki, malo pa je dejanskih materialnih dokazov. Po vseh natančnih pregledih zemljišč in objektov je sporen tudi beltinski grad, katerega lastnica je sedaj Občina Beltinci. Občina je dala grad, ki je spomeniško zaščiten, obnoviti, predvsem ostrešje in nekaj sob, drugo pa je prepuščeno zobu časa. Dejstvo je na dlani: zadnja beltinska grofica mirno počiva v beltinski cerkveni kapeli,

Zob časa je načel tudi zunanje in notranje stene beltinskega gradu.

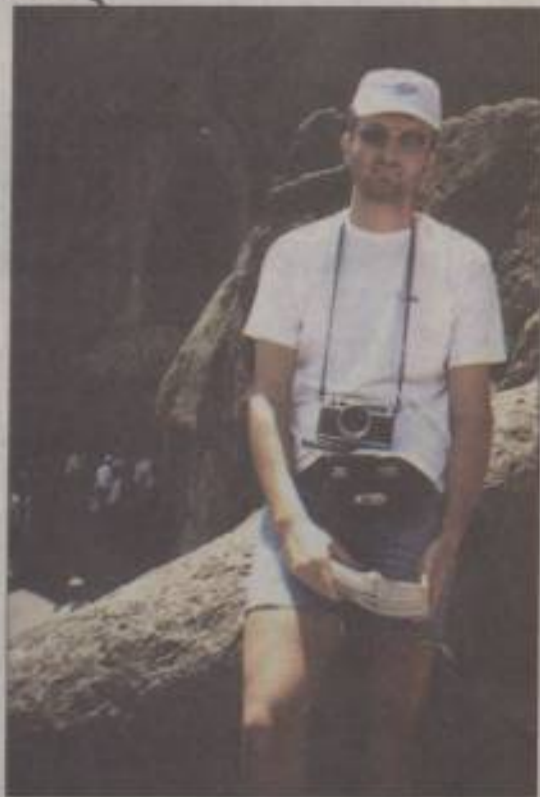
od tega, kakšno državljanstvo je imela beltinska grofica. Če se bo denimo ugotovilo, da je imela jugoslovansko državljanstvo, morajo dediči dostaviti kopije vseh zemljiškoknjižnih vložkov in vse svoje zahtevke podkrepiti s konkretnimi argumenti, ne pa le na splošno kot doslej.

kjer ima svoj nagrobni spomenik, na katerem med drugim piše, da se je rodila leta 1883, umrla leta 1977 in je zadnja patrona turniške in beltinske cerkve. O tem, kdo bo dobil vrnjeno premoženje, bo v deželi ob Muri še veliko napisanega, predvsem pa veliko, veliko povedanega. J. Žerdin

Beltinski grad je znan daleč naokoli.

Smog zastira pogled

Simon Suhadolnik, Sobočan, študent strojnega inženiringa, zdaj že absolvent in vojak ob enem. Ob modelarstvu mu »baterije« polnijo potovanja.

Izstopimo iz natrpanega avtobusa in se po zaprašeni, ravni makadamski cesti kakšen kilometer peš odpravimo do »carine« v mestecu Suanuli, kjer je eden glavnih mejnih prehodov med Nepalom in Indijo. Na meji potekajo formalnosti, to pomeni, da si je treba urediti vizo, izpolniti kar nekaj obrazcev, to te pa prisili, da se nehote na pamet naučiš vse podatke iz potnega lista, pa seveda začudenje carinikov, ki komaj izdaviijo: a, you are from ... Slavenia ...

Ko ni več prostora, je treba na streho ...

Od leve proti desni: Simon Suhadolnik, Aleksandra Vrhovnik, Borut Suhadolnik, Marina Jarnovič. V ozadju (od leve): Annapurna South, 7219 m, Annapurna I, 8091m, Machhapuchre, 6993 m in Annapurna III, 7555 m

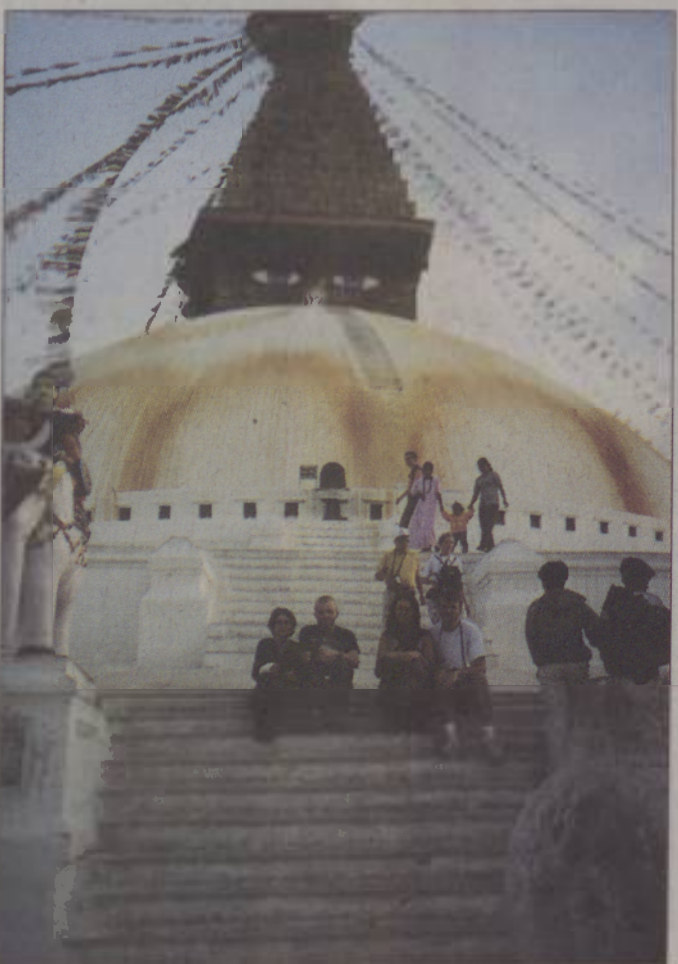
Pri nas bi takole na vrtu pred hotelom težko vzgojili takšno »travico«, v Nepal pa ni to nič nenavadnega.

Carina na mejnem prehodu Sunauli med Nepalom in Indijo.

Kaj neki skrivajo fantje? Verjetno pripravljajo »maščevanje« sosednji skupini in si pripravljajo barve ...

Bodnath Stupa, Kathmandu

Budistični menih v Golden templju (Kwa Bahal), Patan

Kokakolo in pepsikolo lahko kupite v še tako zakotnih krajih ...

na Himalajo

Po prestopu meje so nas takoj zasuli ponudniki avtobusnih prevozov do Kathmanduja ali Pokhare, kamor je namenjenih največ popotnikov. Po barantanju smo izbrali najboljšo ponudbo, izmenjali nekaj nepalskih rupij in sedli na avtobus proti Kathmanduju. Naše nahrbtnike, enako tudi prtljago vseh drugih potnikov, so nosači spravili na streho avtobusa, saj je znotraj prostor le za potnike. Seveda smo morali dati nosačem nekaj rupij za vsak nahrbtnik in spoznali, da tudi v Nepal ni nič zastonj, čeprav ti ljudje to kar naprej govorijo. Na primer v neštetih kathmandujskih trgovnicah te trgovci nenehno vabijo v trgovino z besedami: »Come in and look in my shop, looking is for free ...« Potem sledijo samohvale, kako imajo samo oni najboljše blago in po najugodnejših cenah. A kaj hitro se človek tega navadi, in ko se sprehajaš po ulicah, jih sčasoma nelišiš več.

Vožnja do glavnega mesta Nepala, Kathmanduja, je trajala 8 ur po zaviti in strmi cesti v soteski med rekama Kali in Trisuli, vmes smo srečali kakšen avtobus, ki je zdrsnil s ceste tako, da nas je ob voznikovi divji vožnji tu in tam stiskalo v želodcu. Ko smo se vozili skozi majhne vasice, je bilo ob cesti veliko ljudi, ki so v naš avtobus metali balone, napolnjene z obarvano vodo. Neveden tujec bi takoj podvomil o prijaznosti in gostoljubnosti Nepalcev

prenosišče plačamo 150 rupij za dvo-posteljno sobo, to je približno 700 SIT. Odpravimo se na večerjo čez cesto, ker imajo tudi grško hrano, iz zvočnikov odmeva stara dobra rock glasba, vse skupaj je nekam bolj domače kot v Indiji. Po treh tednih Indije se prileže sprememba hrane ob drugačni glasbi in počutim se, kot da ne bi bil tisoče kilometrov od doma. Na splošno se v Kathmanduju pozna vpliv vedno večjega turizma in amerikanizacije, kjer ti v dobrem tibetanskem lokalu namesto tradicionalnih jedi lastnik vsiljuje, naj poskusiš, kako dobro pico imajo pri njih. Verjetno so za velik del tega krivi Američani, ki bi še na vrhu Himalaje jedli hamburgerje in pomfrit ...

Kathmandu je po eni strani mesto, ki ponuja obilo zgodovinskih in sakralnih objektov, hindujskih templjev, budističnih stup in pagod ter duhovnosti, na drugi strani pa je čutiti vpliv zahodnega, modernega sveta in tempo našega hitrega načina življenja.

Za mnoge, ki priletijo z zahoda v Kathmandu, je, kot bi stopili iz časovnega stroja. Človek je nenadoma obdan z novimi razgledi, zvoki, vonji, ki ga obkrožajo na vsakem koraku ozkih ulic z izrezljanimi lesenimi balkoni, ki se zgrinjajo nad nešteto majhnih trgovnic pod njimi. Potem so tukaj še ljudje, navadni meščani, berači, sveti možje (sadhuji) pa turisti, ki se vsi tarejo na

Durbar Square, Kathmandu

smo se prepričali tudi sami, ko smo se sprehajali po enem največjih hindujskih templjev v Nepal (Pashupatinath). Pot nas je privedla do reke Bagmati, kjer smo zavohali vonj po zažganem, ki nas je spomnil na Indijo in reko Ganges. Tudi tukaj so zažigali trupla in potem pepel stresali v reko, ki pa je bila v tem sušnem obdobju dobesedno »mrtva«.

Najbolj razširjena vera v Nepal je budizem, zato je tukaj mogoče najti polno pagod in stup. Slednje so okrogla, bela svetišča, okrašena z molilnimi zastavicami, na katere ljudje napišejo svoje molitve, veter pa jih potem odnaša v univerzum. Na vrhu vsake stupe je tudi nekakšna streha, na kateri so ponavadi narisane budine oči. Blizu teh templjev se zadržuje tudi veliko tibetanskih menihov, ki so oblečeni v značilne rdečrumene obleke in hodijo okrog stupe v

na ta 1592 m visok hrib je bila zanimiva. Približno dobri 2 uri trajajoča hoja po kamniti, stopničasti poti iz Pokhare nas je vodila med neštetimi riževimi polji, ki so narejena v terasah in imajo edinstven sitem pretočnega namakanja. Vzpenjali smo se mimo visokogorskih kmetij, kjer so nam prijazni domačini pri vsaki hiši hoteli prodati hladno pijačo, saj se na tej poti začnejo vsi nadaljnji trekingi, ki pa so v zadnjem času precej skomercializirani. Kljub temu smo lahko na vrhu, seveda zaradi lepega vremena, uživali ob pogledu na vse tri osemtisočake (Dhaulagiri, Annapurna, Manaslu), ki so nepalski, in druge čudovite vrhove.

Zaradi svoje lege je Pokhara pravo letovišče ne samo za turiste, ampak tudi za Nepalce in Indijce. To mesto je pravi raj za oddih, kjer lahko človek uživa v

Popotovanje po Nepal

do tujih turistov. Mi smo vedeli, za kaj gre, saj je bil prav na ta dan v Nepal praznik holi, nekakšna hindujska različica našega pusta. Holi je hindujski festival barv, saj je v Nepal poleg budizma zelo pogost tudi hinduizem, in na ta dan se ljudje obmetavajo z vodo, barvami v prahu (predvsem prevladuje rdeča) ter nasploh norijo in se zabavajo. Med vožnjo sem bil tudi sam deležen umazane, blatne vode, ki je priletela skozi odprto okno avtobusa in me zadela po hrbtu. Najprej me je jezilo, potem pa sem se s tem sprijaznil.

Zvečer že pošteno utrujeni prispemo v Kathmandu, kjer nas spet zasuje množica, ki nam ponuja hotelske sobe. Fantje so že kar pošteno utrujeni od že prej omenjenega praznika, tako da se odločimo za najbolj treznega ponudnika. Zastonj nas odpelje do hotela Eurasia v središču predela Thamel, za

že tako s prometom prepolnih ulicah, da krav in raznih drugih živali niti ne omenjamo. Prav zaradi onesnaženega zraka sem se zaman oziral proti severozahodu, da bi končno uzrl »streho sveta«, prelepo Himalajo, ki jo tukaj žal vidiš le na fotografijah in razglednicah. Domačini so mi rekli, da se le redko kdaj vidi iz mesta »tja gor«, mogoče po kakšnem dežju. V celotni Kathmandujski dolini se zadržuje smog, tako da je zrak onesnažen tudi v tej na videz tako čisti in neokrnjeni deželi, in prav žalostno je gledati nekatere ljudi v mestu, ki si usta in nos zaščitijo z maskami oz. gazami.

V Nepal je mogoče srečati nekaj etničnih skupin. Po kitajski invaziji leta 1959 je prišlo v Nepal na tisoče tibetanskih beguncev, ki so se pomešali z domačini. Čutiti je tudi vpliv indijske rase z juga in tako tudi hindujsko vero. O tem

Otroci na poti v šolo. Vsi so oblečeni enako, da se ne vidi razlika med revnimi in bogatimi.

smeri urinega kazalca, pri tem pa vrtijo molilne mlinčke, ki jih imajo v rokah, in tudi tiste, ki so v stenah stupe.

Po štirih dneh Kathmanduja smo se odpravili na zahod proti Pokhari. Spet je sledila sedemurna vožnja po luknjastih cestah. Ker sva midva z Aleksandro višje rasti, tamkajšnji avtobusi pa imajo le malo prostora za noge, sva prosila šoferja, ali lahko sediva spredaj pri njem. Seveda nama je brez oklevanja ugodil, tako da sva imela lep razgled skozi sprednje steklo. Pokrajina v Nepal je večinoma gorata in neprijazna za življenje, zato ljudje, ki živijo predvsem od kmetijstva, izkoristijo vsak meter rodovitne zemlje, jo obdelajo v terasah in gojijo riž.

Pokhara je v Nepal nekaj podobnega, kot je Bled v Sloveniji, turistično mesto ob jezeru Phewa in je izhodiščna točka znamenitih trekingov okrog Annapurn. Sami se nismo podali na daljši treking, saj nam čas tega ni dopuščal, tako da smo se zadovoljili z enodnevnimi pohodi na bližnje hribe, kot je npr. Sarangkot. Ampak tudi pot

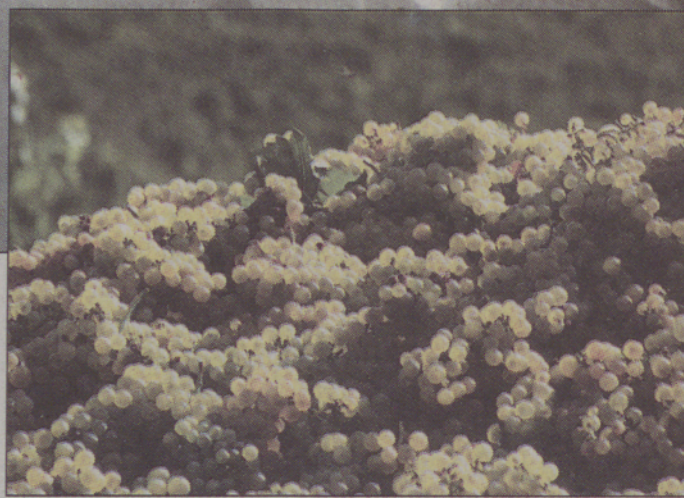
restavracijah z vrtovi ob jezeru in okusni hrani, zvečer pa zaživijo številni bari z glasbo, v katerih predvajajo najnovejše filme na piratskih videokasetah, ki jih v naših kinematografih lahko vidimo šele čez nekaj mesecev. Na ulicah lahko tako rekoč na vsakem vogalu dobite marihuano, saj se policija kljub zakonom ne trudi kaj prida proti zatiranju mehkih drog, to pa še zdaleč ne pomeni, da je Pokhara oz. Nepal kakšno zbirališče drogirancev. Prav zabavna je lahko tudi izposoja lesenega čolna, s katerim se lahko potem podaš po jezeru sam ali z najetim veslačem, vmes pa lahko »parkiraš« in se ustaviš pri kateri od prej omenjenih restavracij.

Po dveh tednih pohajkovanja po Nepal je bil čas, da se spet odpravimo proti Indiji, zato je sledila stara zgodba z avtobusom, nato spet dobrih 7 ur vožnje do mejnega prehoda Sunauli, kjer je pihal močan veter, ki je raznašal droben pesek in je bilo kot v puščavi. Komaj smo ušli v majhno hišico na carini, se pošalili na račun 1. aprila, potem smo spet izpolnjevali obrazce ...

Na ulici takole prodajajo razne začimbe, dišave, stročnice, riž, moko ...

Prva poletna trgatjev
v 2000 letih n. š.

Sladkost letošnjega grozdja obnorela tudi čebele

Prijetno oktobrsko jutro, meglice se dvigajo nad polji, travniki, sadovnjaki in vinogradi. Vse je v pričakovanju najlepšega vinogradniškega opravila: trgatve.

Ob listanju starih časopisov lahko preberemo veliko podobnih stavkov. Toda vsaj dva podatka letos ne držita.

Prijetna septembrska sobota. Na cestah gneča, vse poti vodijo v vinograde: Radgonske, Kapelske, Ljutomerske, Ormoške, Lendavske ... na Goričko. Ura je osem. Prvi sončni žarki že napovedujejo, da je pred nami lep dan. Sicer pa so tako slovenski kot avstrijski vremenarji napovedali, da bo dež prišel šele zvečer.

Trgatjev je bila letos tri tedne prej, kot smo je bili vajeni. Ni bilo jutranje meglice, grozdje skorajda brez zlahtne gnilobe je kar vabilo, da si ga utrgaš. Marsikatera jagoda je namesto v brenti pristala v ustih. Postajalo je vedno bolj vroče. Tisti, ki so bili pametni, so imeli pod oblacili skrite majice s kratkimi rokavi, nekateri tudi kratke hlače, drugi pa smo se »potili« še bolj, kot je bilo potrebno. Grozdje se je lepilo na prste, njegova sladkost pa je obnorela tudi čebele, ki so se začele zaletavati v naše vratove, nosove, v lase.... Bilo je kar veliko opikanih bračev.

Trgatjev 2000 si bomo vsekakor zapomnili, in to ne le zaradi zanimive letnice. Upajmo, da si bomo zapomnili tudi vinski letnik 2000. To pa je odvisno tudi od tistih, ki kletarijo. Visoke temperature jim namreč povzročajo preglavice. Toda to je že druga zgodba.

Cica

Fotografije: Nataša Juhnov

Kje je templarski zaklad?

(nadaljevanje iz prejšnje številke)

Dnevi propada

Ko se je začel pogrom nad templarji, jih nič več ni moglo rešiti. Obtožili so jih za najhujše zločine. Proti lažem in konstruktom, za katere je vedel tudi papež, se ni mogel braniti niti tako močan red, kot so bili templarji. Ljudje so ta red spoštovali, česar se je zavedala tudi inkvizicija, ki je bila v rokah dominikanskega reda. Obtožila jih je odpadništva, krivoverstva in celo čarovništva. Takrat neuko ljudstvo pa se je čarovnikov in čarovništva izredno balo. Tako jih je, z malo fantazije, inkvizicija predstavila kot zagovornike hudiča, ki so se v sveti deželi spečali z Mohamedovimi nasledniki in z učenci starca s planine, kot so rekli članom sekte hašišin - posebne verske sekte, ki je ob obredu uživala tudi hašiš. V tistem času je bil izraz hašišin tudi sinonim za ubijačca, saj so člani sekte, ki so se priklanjali boginji Kali, med svojim obredom (in pod vplivom mamil) ubijali vse, kar se jim je takrat postavilo na pot. Za hašišine so menili, da je to hudičeva sekta. Templarji, ki naj bi imeli z njimi kontakte, so imeli tako neposredno zvezo s hudičem. Z nenehnimi napadi in obtožbami so tožilci sčasoma razvili zgodbo o templarjih kot o peklenških bitjih, ki so se odpovedala Kristusu in ki obožujejo satana in celo neko rogato bitje, imenovano Bahomet, ki naj bi jim poklonilo vse moči. Zgodba o pravih templarskega reda je samo še podžgala strah. Ta pravila povezujejo s svetim Bernardom, ki naj bi jih tudi sestavil in zapisal. Vsak, ki je želel, da si odene belo pelerino z rdečim križem vitezov templarskega reda, se je moral pridrževati strogih pravil, ki so bila strožja od drugih cerkvenih in meniških pravil. Sveti Bernard je izhajal iz francoske plemiške družine. Rodil se je v dvorcu Fontain blizu Pariza leta 1090. Legenda pravi, da je bil v tamkajšnji cerkvi leseni kip device Marije z Jezusom v rokah. Zaradi starosti je bil ves počrnel, zato so kipu rekli črna Devica. Ko je nekega dne Bernard molil v cerkvi, je izgovoril besede: Mostra te Matrem (pokaži se mati)! V tistem trenutku so spolzele iz prsi device Marije tri kaplje mleka. Bernardu naravnost v usta. Pravila, ki jih je za templarski red predpisal Bernard, so bila resnično stroga. Pogledajmo jih nekaj!

Član templarskega reda mora:

- vedno sprejeti boj proti odpadniku, tudi če so odpadniki trije, on pa sam, mora sprejeti boj,
- če se bori za svoje življenje proti osebi, ki sicer ni verski odpadnik, ne sme pokazati strahu ali na obrazu izraziti bolečine,
- če ne opravi zadane naloge, mora prenesti tri bičanja,
- trikrat na teden mora poslušati božjo službo,
- trikrat tedensko mora izkazati milost ali dati dar beraču,
- trikrat tedensko bo jedel meso in trikrat tedensko se bo postil,
- enkrat tedensko bo preživel brez vode, enkrat tedensko samo ob vodi.

Zgodovina pravi, da je bila oktobra leta 1307, ko so bili vsi člani reda aretirani in zaprti ali pobiti, njihova lastnina zaplenjena. Zgodovina pa tudi pravi, da pravo bogastvo, »blagajna« hrama, ni končalo v rokah kralja Philipa. Kraljevi podaniki niso našli ne zlata in ne srebra in niti pomembnih dokumentov, ki so lastniku zagotavljali neizmerno bogastvo. Tako je nastala legenda o tajnem zakladu templarjev in skrivališču, kjer je zaklad shranjen. Po aretacijah so bili vitezi zaprti v gradu Shinon. Pozneje so našli na zidovih celic vrisane nenavadne znake, ki bi lahko pomenili šifre, kako se pride do

Mogočni templarski red je bil osnovan 1118. leta, da bi varoval romarje, ki so obiskovali Sveto deželo. V dveh stoletjih se je razširil po vsej Evropi in v tem času nabral neverjetno bogastvo.

zaklada. Osemnajstega marca 1314 je bil na obočju v reki Seina na grmadi sežgan Giacomo Molei, zadnji veliki mojster reda. Prej, preden je v strahovitih mukah izdihnil v plamenih, je preklel papeža in francoskega kralja in na njiju prikladal božjo kazen, ki se je kmalu uresničila. Papež Klement peti je po 37 dnevih umrl zaradi vnetja črevesa, kralj Philip pa osem mesecev pozneje zaradi paralize, ki je nastopila po padcu s konja. Številni znanstveniki, ki so proučevali red templarjev, pa tudi tisti, ki še dandanes iščejo templarski zaklad, so še zdaj prepričani, da so znaki, ki so bili vrezani v stene celic v gradu Shinon, kjer so bili zaprti templarji, tajno sporočilo o mestu, kjer je zaklad. Vsi znaki predstavljajo alkimistične simbole, nenavadne križe, trojne kroge, srce v plamenu ... Tudi vrstni red simbolov ni naključen. Recimo: narisano je srce, nad njim pa križ. To je sicer krščanski simbol, istočasno pa ima svoj pomen tudi v alkimiji in pomeni destilirano vodo, ki omogoča čiščenje srca. Podobne simbole so templarji pustili tudi drugod. Recimo v podzemlju italijanskega mesta Osimo. V tem mestu so podzemeljski labirinti z vrezanimi simboli, ki še do danes niso do kraja raziskani. Pod tamkajšnjo palačo Riconi je velik prostor v obliki peterokrake zvezde. Nad vhodom v ta prostor je velik križ. Domnevajo, da so imeli v tem prostoru templarji tajne sestanke. Oblika peterokrake zvezde je omogočala, da so se navzoči na sestanku dobro slišali, vendar se niso videli. Nihče ne ve natančno, kaj vse naj bi bilo v templarskem zakladu, vendar pravijo, da je v njem tudi kelih svetega Graala, v katerem je Kristusova kri. Tudi ta zgodba ni brez osnove. Obstaja namreč legenda, ki pravi, da je imel ta kelih azijski princ Parsifal. Preselil se je v Anglijo, kjer je zgradil veličasten tempelj, podoben Salomonovemu, in v vzhodni del templja vgradil relikvijo. Ob tem je osnoval posebno enoto močnih, posebej izurjenih in oboroženih vojščakov, ki nepoklicanih niso pustili v bližino. Tem vojakom so rekli templarska straža. Nekega dne je straža izginila, z njo pa tudi kelih. V zidu, kjer je bil zazidan, je ostala samo velika luknja ...

Od 28. septembra do 26. oktobra

HOROSKO PEN

Pripravlja: Agencija Hogod

za mlade od 6. do 96 leta, ki priznavajo ljubezen

OVEN

(21. III. - 20. IV.)

Nekaj manjših nesoglasij brez hujših posledic. Iz muhe ne delajte slona. Pohval ne bo, zaradi tega vam tudi ni treba trpeti. Ob težavah se zavedajte, da po dežju posije sonce, in vam bo lažje. Proti koncu meseca pride umirjenost. Dolgčas v ljubezni je vaša krivda. Ste temeljiti in znate dobro uporabiti svoje znanje. Kmalu se pokaže priložnost, da to potrdite. Razodetje.

BIK

(21. IV. - 21. V.)

Točno veste, kaj bi radi, potem pa nimate moči ali potrpljenja, da bi to izpeljali. Pred vami je obdobje harmonije in drobnih prijetnosti pa tudi ustvarjalnosti. Pokazala se bo priložnost, da se izkažete s svojo prebrisanostjo. Nevljudnosti nadrejenih ne jemljite preveč resno. Osebnost življenje rahlo na stranskem tiru. Lep dogodek v zvezi z umetnostjo, ki bo morda prinesel pozitivno v materialnem.

DVOJČKA

(22. V. - 21. VI.)

Splet ugodnih naključij vas bo postavil na stran tistih, ki zmagojujejo. Kljub vsemu bo precej trenutkov, ki bodo poskrbeli, da boste napeti in razdraženi, zato boste večkrat nepravilno in nepremišljeno reagirali. Za družinsko življenje in ljubezen so vam zvezde v tem času še najbolj naklonjene. Ne bodite arogantni in ohranite skromnost. Posebno pozornost posvetite sodelavcem - možnost prepira je velika.

RAK

(22. VI. - 22. VII.)

To, da ste v dobri formi, še ne pomeni, da ste lahko do drugih nepazljivi in nepozorni. Sredi meseca so mogoče nepričakovane ovire, pozneje bodo zadeve potekale v pravi smeri. Ne boste gledali, kaj pravijo drugi. Pomembno je, da sami ugotovite, kaj želite. Ne porablajte energije po nepotrebem. Krajša pot ali srečanje z ljubljeno osebo. Čustvene zveze in vprašanja bodo enostavna.

LEV

(23. VII. - 22. VIII.)

Večkrat se bo pojavilo pomanjkanje energije, imeli pa boste močno voljo, ki bo ta izpad nadomestila. Veliko optimizma in pričakovanj. Privlačilo vas bo tveganje in življenje boste poskušali zajemati z veliko žlico. Glede čustev boste bolj površni. Proti koncu meseca bosta živčnost in vznemirjenost povzročila nekaj težav. Pridobili boste vpliv ali razširili svoje pristojnosti. Povrnili se bo ritem.

DEVICA

(23. VIII. - 22. IX.)

Ne dajate denarja in ljubezni v isti koš. Vse do konca meseca boste na sončni strani življenja. Veliko energije boste uporabili po nepotrebem in od sebe zahtevali preveč. Zaradi tega se boste tokrat težko izognili razočaranju. V tem obdobju boste najbolj uživali v rutinskih opravilih in nekaj časa posvetite razširjanju strokovnega znanja. Zavrgli boste nekaj kritičnih pripomb. Z nekom boste našli skupni jezik.

TEHTNICA

(23. IX. - 22. X.)

Spri bliževanju Marsa, planeta akcije in moči, boste pridobivali energijo, ki vam trenutno primanjkuje. Do takrat boste nervozni pa tudi agresivni, to pa bo pripeljalo do težav s partnerjem. Morda bi bilo dobro, da poprosite za nasvet prijatelja, ki vas dobro pozna. Obtoževanje sodelavcev vam ne bo pomagalo, le nepredvidene težave lahko povzroči. Pokazala se bo priložnost, da pokažete svoje sposobnosti.

ŠKORPIJON

(23. X. - 21. XI.)

Počutje se bo izboljšalo, vendar se bodo pojavile neprijetne dolžnosti, ki bodo povečale občutek notranje napetosti. Nikakor ne bo dobro, če boste želeli delovati, kot da ste požrli vse znanje tega sveta. V začetku meseca boste uživali, čeprav se bodo odnosi z ljudmi, povezanimi v poslu, nekoliko skrhal. Poiščite si zaveznika med sodelavci. Kmalu boste potrebovali nekoga, ki je na vaši strani.

STRELEC

(22. XI. - 21. XII.)

Pred vami je sončna stran življenja in splošna harmonija. Izkoristite jo in se v nobenem primeru ne obotavljajte. Vaša uravnoteženost se bo čutila tudi v poklicu in bo imela pozitiven vpliv. Ko boste občutili potrebo po pozornosti, se zberite in ne poskušajte, da bi silili v ospredje, ker boste naredili napako. Ustvarjajte v skupini. Priložnost za napredovanje ne bo prava. Malo počakajte.

KOZOROG

(22. XII. - 20. I.)

V začetku nemir in nedoločeno hrepenenje. Verjetno posledica uspehov v zadnjih dveh mesecih. V ljubezni sta potrebna večja popustljivost in sprejemanje tujega mnenja. Na splošno bo potrebnih malo več kompromisov. Nove naloge sprejmite z največjo previdnostjo. Previdnost v prometu - predvsem v hitrosti. Pazite na zdravje - srce, krvni obtok. Malo več prispevajte k ubranosti in lepo vam bo.

VODNAR

(21. I. - 19. II.)

Imeli boste občutek, da ste glavni in da se vse vrti okrog vas. O želji, da bi se nekomu izpovedali, dobro premislite in osebo preudarno izberite. Vaša srečna zvezda ponovno vzhaja, to pa se bo najprej pokazalo v zasebnem življenju. Morda je to začetek zelo zanimivih odnosov. Na tuje besede, ki vam ne bodo všeč, ne reagirajte užaljeno. Marsikoga boste prehiteli, vendar pazite, da boste ob pravem času na pravem mestu.

RIBI

(20. II. - 20. III.)

Za uspeh bo veliko treba in ničesar ne smete prepustiti naključju. Sicer je pred vami umirjeno obdobje, razen na čustvenem področju. Nekdo, s katerim se boste spoznali ali boste imeli z njim več stikov kot običajno, bo v vašem kasnejšem življenju odigral pomembno vlogo. Preveč ne govorite, ker vas bodo pozneje držali za besedo. Mogoča krajša romantika, strastna noč, nežnost ali srečna brezskrbnost.

Srečna v starem svetu

Na podelitev zlatega leva v Benetkah je prišla tudi Sharon Stone. Igralko, ki nam je ostala v spominu, kako v znamenitem prizoru med zaslišanjem Michaela Douglasa razpre noge, da se vse »vidi«, jo je spremljal mož, ravno tako igralec, Phil Bronstein. Bogve zakaj je povedala, da so ti dnevi, tukaj v Evropi, eni najsrečnejših. Pravi, da je zaljubljena v Pariz in da ji je najljubše opravilo vožnja z gondolo po beneških kanalih. To je res, saj se je dan pred podelitvijo pojavila na dobrodelni prireditvi (vstopnica je stala 1000 dolarjev) v prozorni obleki v stilu sirene. Ko se je zvečer vračala s prireditve, se je vkrcala v gondolo in povzročila trčenje še nekaj gondol, v katerih so bili paparaci. Le-ti so jo ves večer spremljali. Med sezuvanjem čevljev, da bi bosa stopila na gondolo, so se tako nagnetli, da sta se dve gondoli prevrnili.

E. T. ponovno v kinodvoranah

Steve Spielberg - spet bo zaslužil.

Stephen Spielberg ima ideje. Zdaj se je domislil, kako bi zaslužil še nekaj 10 milijonov dolarjev. Na 20-letnico premiere (marca 2002) bodo ponovno spustili novo verzijo kulturnega filma E. T.

Novo verzijo filma o bitju, ki se je iz vesolja po naključju znašlo na našem planetu, bodo izpopolnili z novimi specialnimi efekti.

Ko so vrteli ta film, so z njim zaslužili čista 702 milijona dolarjev. Več kot na primer z Jurskim parkom.

Nič več tako, kot je bilo

Bruce Willis si je vzel teden dopusta na francoski obali. Vendar to niso bile tiste počitnice kot nekoč. Takrat jih je preživljal obkrožen z dekleti, šampanjec pa je tekkel v potokih. Tokrat je bilo drugače. 45-letni gospod se je v jutranjih ali poznih

Jabolko ne pade ...

V začetku meseca je Laila, hčerka boksarske legende Muhammada Alija alias Cassiusa Claya, stopila pred oltar. Potem ko je z mladoporočencem dahnila da, so se podali v hotel Ritz Carlton v Pasadena v Kaliforniji. Pred oltarjem si je prstane izmenjala s svojim menedžerjem Johnyjem Clainom. Če morda koga zanima, s čim se ukvarja Laila: dekle se ni odreklo družinski tradiciji. Tudi sama je profesionalna boksarka. Ženski boks pa je tamkaj, v Ameriki, v zadnjem času čedalje zanimivejši in donosnejši šport.

Čas gre svojo pot (1982 do 2000) ...

...z njim pa tudi lepota Michelle Pfeiffer. Ko je bila stara 24 (1982), je bil njen videz popoln. »Pravo ameriško dekle,« so takrat govorili o njej. Ona pa je dodajala: »Na meni je vse naravno. Nobenega posebnega lepoticenja ali celo lepotnih operacij. In tako naj tudi ostane!« Zdaj, pri 42 letih, pravi: »Vedno težje se mi je upirati lepotni operaciji.« Kaj menite, ji je letos že potrebna lepotna operacija?

Dekle meseca

tokrat prihaja iz Kanade, čeprav bi lahko rekli, da je čista Dalmatinka, saj so se preselili njeni straši in seveda z njimi tudi ona tjakaj iz okolice Splita šele pred desetimi leti. Mando Burič je fotograf Playboya Hans Wientjens posnel na Sejšelih. Zanimivo je, da je ravno ta fotograf plaval največ lepotic iz nekdanje Jugoslavije na prve strani Playboya. Tokrat pa ni imel tega namena. Mando je srečal po naključju, ko je na Sejšelih snemala kratek film za neko reklamno agencijo. V pogovoru, ob kavici, je omenil, da rad zahaja v Dalmacijo in da je tam veliko lepih deklet. »Več Mandi ni bilo potrebno,« je povedal pozneje. Razgovorila se je o svoji nekdanji domovini. In končen rezultat? Kakšen pa bi naj bil, ko se srečata manekenka in fotograf?

popoldanskih urah sam sprehajal po plažah Saint Tropeza, vmes pa je večkrat na dan telefoniral v Ameriko svojim trem hčerkam in soprogi Demi Moore (37 let). Takoj, ko se je vrnil s samotnega dopusta, pa se je z družino umaknil neznano kam.

VSAKOMUR SVOJE

Tako se glasi novo načelo glasbenih oddaj, kjer se bodo predstavljali neznani in že uveljavljeni glasbeniki na nacionalni televiziji. Z novo sezono se je začela tudi nova struktura oddaj Orion in Slovenska popevka.

Iz leta v leto so bile namreč na račun mešanja debitantov in že znanih izvajalce v isti oddaji izrečene največje kritike. Predvsem že afirmirani glasbeniki so težko tekmovali hkrati z organizirano mrežo telefonskega glasovanja navijačev mladih izvajalcev. Mnogi se za nastop iz bojazni, da bodo slabo uvrščeni, sploh niso odločili. To so bili poglaviti razlogi, da so se organizatorji in producenti omenjene oddaje odločili za novo zasnovo. Odslej so na program uvrstili dve oddaji: eno, ki bo pomagala mladim glasbenikom do prvega večjega nastopa, in drugo, ki bo poskrbela, da se bodo estradne zvezde pokazale v vsej svoji veličini.

Tako boste po ustaljenem redu vsak mesec s telefonskim glasovanjem izbirali popevko meseca v oddaji Orion, a s to razliko, da bodo v tekmovalni konkurenci le neuveljavljeni glasbeniki.

Slovenska popevka, ki je bila do zdaj nekakšna sklepna prireditev oddaje Orion, pa je zdaj postala samostojen projekt, kjer se bodo predstavili že znani slovenski glasbeniki. Le-te bo ocenjevala le strokovna žirija, ki bo določila tudi zmagovalca.

Če ste torej glasbenik ali glasbenica, ki čaka na svojo prvo veliko priložnost, se prijavite na natečaj s pesmijo, katere besedilo in glasba še nista bila javno izvajana, na naslov:

RTV SLOVENIJA
ZA ODDAJO ORION
KOLODVORSKA 2-4
LJUBLJANA

Tisti prekaljeni glasbeni mački pa že tako vedo, kaj in kam je treba poslati popevko za natečaj Slovenke popevke 2001.

SAMSON – NAPREJ DO ZMAGE

Zdaj vam fantov iz skupine Samson ni treba več predstavljati, skupina je bila to poletje tako delavna, da je svoje ime zapisala tudi v tujini. Na domačih tleh so se predstavili na kar nekaj festivalih: Slovenska popevka je bila njihov začetek, potem so sledili še Melodije morja in sonca pa festival, ki ga organizira TV3, to je Črtica 2000. Ker so Slovenijo obdelali tudi z nastopi, so se odločili skočiti še čez mejo, a ne po nakupih, pač pa so se udeležili dveh festivalov. V Črni gori na festivalu v Hercegovnem so se uvrstili v zlato sredino, in to tik za Slavkom Ivančičem, ki je prav tako zastopal Slovenijo. Enajsto mesto je skupini prineslo nekaj koncertov v oktobru ter intervjujev na televiziji in radijskih postajah.

Najbolj ponosni pa so na svoj nastop na avstrijskem festivalu Songfestival am Woerthersee.

Zasedli so odlično drugo mesto s skladbo I'm alone Tonight v konkurenci avstrijskih, italijanskih in slovenskih izvajalcev.

Našo zastavo so zastopali še skupina Nude in Andraž Hribar, ki pa uspeha skupine Samson niso ponovili, kajti le-ti so publiko in organizatorje tako navdušili, da so jih povabili takoj še na en nastop v Celovec, kjer jih je čakalo pet tisoč gledalcev.

Samsoni so imeli nadvse uspešno poletje in tisti, ki poleti pridno dela, ima jeseni velik pridelek. Tudi to za fante vsekakor drži, čakajo jih namreč koncerti po Avstriji.

MANUELA NOVA LJUBEZEN DOMINIKA KOZARIČA

MANUELA

Le kdo je Manuela? Vprašanje, ki si ga postavljajo vsi, ki so slišali Dominika Kozariča, kako opeva žensko, ki mu je ukradla srce. Je resnična ali le izmišljena Dominikova ljubezen, ki je pred letom kar izginil iz Slovenije in glasbeno deloval v tujini.

Koncertiral je po Italiji, Nemčiji, Švici, nazadnje se je zatekel na Karibske in nato še na Kanarske otoke, kjer je z nekaj uveljavljenimi glasbeniki nabiral izkušnje ter pripravljaj glasbo za nov projekt. Z njim se namerava Dominik spet vrniti na domači oder.

Prvi izdelek, ki se ga da slišati in tudi videti, je že omenjena pesem Manuela, polna

poletnih plesnih ritmov. Videospot zanjo je posnel v Dalmaciji s kar nekaj prikupnimi dekletki in pri snemanju je vsekakor neverjetno užival.

Kdo naj bi bila ta Manuela, pa nam ni hotel izdati, tako da lahko le ugibamo, ali gre za kakšno muzo s Karibskih ali Kanarskih otokov.

Nekaj vemo zagotovo: Manuela je najava Dominikove vrnitve, ki jo načrtuje v velikem slogu.

Za konec pa še poslastica, ki je bodo deležni vsi, ki bodo ploščo Manuela kupili; če imate doma modem, se boste s ploščo lahko en teden brezplačno sprehajali po internetu.

To stran ureja Regina

SKUPINA LEYLA -

Da, tako je, slovenska glasbena scena premore novo skupino, ki pa je nastala že leta 1997. Takrat se je skupina petih prijateljev odločila, da bodo igravali glasbo, ki jim je všeč. Sandi Draksler je prevzel vlogo pevc, Gregor Guzelj in Drago Popovič skrbita za kitaro, za pravo bas linijo je odgovoren Demir Šehić, ritem pa jim za bobni daje Marko Popovič.

Fantom je šlo preigravanje vedno bolje in dokaj hitro so spesnili tudi nekaj svojih pesmi, to pa jih je pripeljalo do tega, da je pred kratkim izšel njihov prvenec z naslovom Z DRUZGA SONCA. Na njem je deset avtorskih pesmi s slovenskimi besedili, pod katerimi so se tako za besedila kot tudi za glasbo podpisali člani skupine sami. S pesmijo Nedela ni dan za rock'n'roll, za katero so posneli tudi videospot, je skupina stopila iz anonimnosti, s pesmijo Tebe ni pa so se že potegovali za pesem meseca v oddaji Orion. Seveda zdaj stavijo na naslovno pesem z albuma.

Ker je za njimi tudi že nekaj dobrih nastopov, predvsem so nastopili kot predskupina

skupinam The Drinkers, Nude, Plavi orkestar, Crvena jabuka in Kreslin,

Big foot mama, Rok'n band, in ker se na odru že zelo dobro znajdejo, lahko napovemo, da skupina Leyla vsekakor ni zvezda, ki bo žarela le eno sezono.

NOV METEOR NA SLOVENSKEM GLASBENEM NEBU

Venčeslav Pečič iz Veržeja

Bralci Péna se predstavljajo

Na poroki je bila priča moja sestra, ki stoji na desni. Čeprav mi je bilo komaj dvajset let, sem bil prepričan, da je temnooka lepotica prava zame. Veržico sem ji kupil jaz.

S šestimi leti služiti kruh

Odraščal sem na majhni kmetiji, ki ni premogla niti hektarja zemlje. Za družino z dvanajstimi otroki je bilo to seveda premalo, čeprav se nam danes to več ne pozna. Spomnim se, da smo nosili tako fantje kot dekleta v svojih najranejših letih obleke oz. nekakšne dolge srajčke (takrat se nismo poznali plenit Pampers).

Moram priznati, da so bile še kar udobne, toda kaj, ko smo še prehitro morali obleči hlače in se podati od doma služiti kruh.

Tako sem že od šestega leta naprej pomagal pri sorodnikih na bližnji kmetiji. Tam sem ostal približno osem let. Na žalost sva z bratrancem kmalu ostala v hiši brez ženske roke, tako da sva morala precej časa skrbeti tudi za gospodinjstvo.

Trudila sva se, kakor sva vedela in znala. Toda najina kuha in peka se vendarle ne more primerjati z dobrotami, ki jih danes pripravi moja žena.

Starost in poklic:
62 let, kovač, strojnik
gradbene
mehanizacije
Teža: nekje med 100
in 130 kg
Funkcija: aktivni član
neprofite
organizacije Dedkov
kot, član Lovske
družine Križevci pri
Ljutomeru
Stan: poročen, oče
dveh otrok, 6-kratni
pradedek

Odhod k sveti birmi. Moj zapeljivi nasmeh in visoka postava sta že takrat osvajała ženska srca.

Najboljše se počutim v svoji kovačnici. Prasketanje ognja in udarjanje kladiva ustvarja najlepšo glasbo za moja ušesa.

V Bosni me je očarala Fanika

Leta 1952 sem se začel usposabljal za poklic pri današnjem velikem obrtniku, Prelogu. Vsa tri leta sem se uspešno učil, toda zaposlitev v bližini doma si je bilo takrat težko najti, veliki mestni centri pa so bili daleč.

Kratek čas sem sicer hodil na Tehnostroj v Ljutomer, vendar je tudi tam pogosto zmanjkalo dela in materiala, zato smo bili več časa doma kot v službi. In tako sem začel razmišljati o drugih možnostih.

V Bosni, bolje rečeno v Zenici, je živela moja sestra. Pomislil sem, da se bo tam morda našla kakšna možnost tudi zame. Vsaj do vojske, kasneje pa bi se vrnil nazaj domov. Na srečo sem res dobil službo v železarni.

Pa še nekaj drugega! Spoznal sem »lušno«
dekline, ki me je s svojimi tem-

ostal še pet let. Leta 1964 sem moral v vojsko, takoj za tem pa sem se vendarle vrnil v rodno vas. Seveda z družino. Takoj za tem smo si s pomočjo mojih staršev sezidali hišico in si ustvarili prijeten dom. Nočem se hvaliti, toda ker sem zelo rad poprijel za vsako delo, sem nam hitro prisluzil kakšen dinar.

Ker sem bil še mlad, sem vse naredil enkrat hitreje kot danes in mi je zato ostalo še nekaj prostega časa za »tepešijo pa oštarijo«. Dokaj dobro mi je šlo v domači kovačnici, bil pa sem tudi strojnik gradbene mehanizacije in delavec v opekarni. Tam se mi je ponudila lepa priložnost za nakup prvega avtomobila - opel karavana, ki ga je opekarna prodajala. Zanj sem v obrokih odšel kar 2 milijona in 300 tisoč! Vzdržal je polnih petnajst let, kljub temu da sem moral skoraj vsako vaško »babo«
kam peljati.

Celo v porodnišnico sem jih vozil! Ena od njih bi skoraj rodila kar na poti v Rakičan.

Najlepšo pesem poje kovaško kladivo

Čeprav sem že postal pradedek, se še nisem zleknil na gugalni stol. Najrajši sem v svoji kovačnici, da malo

Tudi ko biki zrastejo, se jih nič ne bojim. Če se z njimi lepo pogovoriš, te ubogajo.

Ko se vračam domov z lovskega piknika, včasih pokličem na pomoč tudi jelene ...

nimi očmi takoj zapeljala in mi zmešala načrte. Malo sva hodila v kino, malo na sprehode pa je hitro prišlo do poroke. V Bosni sem

»poružin«
in zaslužim kakšen tolar k »penziji«. Imamo pa tudi manjšo kmetijo z nekaj prašiči, biki in slabim hektarjem zemlje. S traktorjem in drugo kmetijsko mehanizacijo lajšam delo sebi pa tudi sosedom in prijateljem, ki me velikokrat prosijo za pomoč. Ne dolgo od tega mi je Mesarija Hanžekovič znova zaupala v rejo tri mlade bikce, ki še dodatno poskrbijo, da mi nikoli ni dolg čas.

Ob nedeljah in praznikih grem zmeraj zjutraj v veržejsko cerkev k maši. To je zame prijeten presledek med tednoma, ko se malo bolj »zrihtam«
in se lepo obrijem.

Po maši se prijatelji že tradicionalno zberemo v gostilni, v našem Dedkovem kotu, da malo pokramljamo o dogodkih, da se drug drugemu potožimo in pohvalimo svoje žene.

Vsako leto pa pride na vrsto tudi opravljanje mojih dolžnosti za lovsko družino, kjer sem član že več kot trideset let. Ravno sedaj bova dva lovca deset dni skrbela za živali.

Trenutno je več kot tisoč fazanov, ki jih je treba oskrbeti s hrano in vodo. Za to delo smo plačani z obilnimi lovskimi pikniki, kamor z veseljem vedno vzamem s sabo tudi svojo ženko, da se ob plesu lahko tesno stisnem k njej.

Zapis in foto: N. GRAJ

PETRA FARKAŠ, dijakinja Srednje zdravstvene šole M. Sobota, iz Iljaševca

Čeprav se šola, je v prvi vrsti še vedno kmečko dekle, in delo na kmetiji jo precej veseli. Te dni je nabirala hruške, »hlupala«
sončnice ... V prostem času ob koncu tedna pa jo »potegne«
v kakšen disko. Mika jo tudi potovanje po svetu, ampak to šele pride. Foto: Jog

Ponavadi berem časopise brez očal, za natančnejši ogled Penelope, pa si jih moram nujno nadeti.